

शील-

प्रकाशः

॥ १ ॥

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ अथ श्रीशीलप्रकाशः प्रारब्धते ॥

(कर्ता श्रीपद्मसागरणी)

छपावी प्रसिद्ध करनार पंडित श्रावक हीरालाल हंसराज (जामनगरवाळा)

तन्याद्यन्यार्चितांहिः प्रथमजिनपतिर्नमोऽमुनिनेत्र—श्रुते येन त्रिलोकी निजव-
चनसुधापानतः शान्तचित्ता ॥ श्रीशांतिः शान्तिगेहं शमयतु दुस्तिं युष्मदीयं समस्तं ।
यो मेने प्राग्जवे स्वं तृणमिव सधनं देहमेकांगिरद्दः ॥ १ ॥ श्रीनेमिस्तीर्थभर्ता जव-
तु जवभृतां कल्मषव्रातहर्ता । यस्तत्याज स्वरागां कृतसकृपमना निःस्पृहः कांतकांतां ॥
पार्श्वे वः पार्श्वनाथोऽप्यविकलकमलां प्रापयत्वस्तविघ्नः । प्राप्तो यस्य प्रज्ञावात्सुरपतिपद-
वीं दग्धदेहोऽपि सर्पः ॥ २ ॥ श्रीमद्वीरश्चिन्तु प्रकटतममहामोहपाशं दृढं नः । पादांगु-

शील-
प्रकाशः
॥ २ ॥

द्योऽपि मेरौ पवन इव दले यस्य चक्रे प्रकंपं ॥ जाड्यत्वेदं मतेर्नः सकलकविहिता जा-
स्ती सा विदध्या—द्या हंसं पुष्पमाला हृदयमिव गता श्रीकरं करोति ॥ ३ ॥ अन-
न्यसाधारणधैर्यमुख्य—गुणव्रजश्रीजिनराजपादान् ॥ प्रणम्य संस्मृत्य च शारदांद्दी । शी-
लप्रकाशः प्रथितः प्रकाशयते ॥ ४ ॥ एको यथा निर्मलकांतिर्क-स्तमोभरं हंत्यखिलं
जगत्यां ॥ वीरोऽथवा दुर्धरैर्विद्वंदं । समुद्यतं विग्रहविग्रहाय ॥ ५ ॥ सिंहो यथा वारण-
चक्रवालं । जयत्यलं वीतसहायकोऽपि ॥ तथैकमप्यस्तमलं हि शीलं । समस्तकार्याणि
करोति किं न ॥ ६ ॥ युग्मं ॥ शीलं विपद्भुस्तस्वारिनाय—निमज्जादंगिव्रजनव्यपोतं ॥
शीलं सतां मुक्तिवधूविलासे । साधारणं कारणमादृतं सत ॥ ७ ॥ शीलं भवेऽत्रापि य-
शोविनोद—प्रमोदसंतोषविधानददं ॥ शीलं मनःप्रार्थितकल्पवृद्धो । जवेद्यथानूदिह शी-
लवत्याः ॥ ८ ॥ तथाहि—विमानशोनामिव लातुमुच्चैः । कृतोत्पताकाकर्मद्विहारं ॥ लं-
काकास्पर्धि गृहेदिराजि—रभूत्पुरं श्रीपुरनामधेयं ॥ ९ ॥ परंतपो नाम बभूव तत्र । य-

शील-
प्रकाशः
॥ ३ ॥

थार्थसंज्ञः किल भूमिवल्लभः ॥ नष्टहितानामिव दाहकृत्यै । यस्य प्रतापोऽब्धिहुताशनो-
ऽद्भुतः ॥ १० ॥ व्यापारसिद्धः सुधनप्रसिद्धः । श्रेष्ठी पुरे श्रीपतिरस्ति तत्र ॥ तस्यास्ति पु-
त्रः स्वकवंशज्ञानुः । सम्यग्गुणः श्रीधरनामधेयः ॥ ११ ॥ तस्यास्ति कंदर्पमही वधूका ।
शीलोत्कटा शीलवतीति नाम्ना ॥ छायेव देहस्य सदानुवर्तिनी । पतिव्रता कोकिलमंजु-
न्नाषिणी ॥ १२ ॥ अथान्यदा श्रीधर आचवक्षे । कृतांजलिः स्वं जनकं विधिज्ञः ॥ ५-
डामि गंतुं नवदाज्ञयाहं । व्यापारकृत्ये जलधौ विशेषात् ॥ ११ ॥ अकृत्रिमस्नेहवशेन
तातः । प्रोवाच पुत्रं धृतगेहचारं ॥ मार्गा हि सर्वे विषमा नवन्ति । विशेषतो नीरधि-
मध्यसत्काः ॥ १२ ॥

स्थानस्थितस्तन्महता धनेन । व्यापारमुग्रं कुरु सारलाभं ॥ स्थानस्थितानामपि ज्ञा-
ग्यतः स्युः । स्तोकोद्यमेनापि लसद्धानि ॥ १३ ॥ अर्थौ गतानामपि तद्विपर्ययात् ।
स्यान्मूलनाशोऽपि कुतो धनानि ॥ संति प्रचूतान्यपि ते धनानि । दैवानुकूल्यान्मयका-

शील-
प्रकाशः
॥ ४ ॥

र्जितानि ॥ १४ ॥ वाक्यं निशम्येति पितुः कुमारः । प्रत्यूचिवान् कोमलभाषणेन ॥ ता-
त ब्रवीष्येव वचस्तु सम्यग् । यद् दुर्गमो नीरनिधिः प्रतीतः ॥ १५ ॥ ज्ञाव्यं यदा यद्ग-
वतीह तत्तदा । मनोऽभिलाषो मम पूरणीयः ॥ सर्वेऽतिलाभाश्च समुद्रजाता । निगद्य-
ते यद्व्यवसायिलोकैः ॥ १६ ॥ इत्याग्रहापित्रनुशासनेन । स श्रीधरोऽपूरयदुग्रसत्वः ॥
पोतं क्रयाणैर्बहुमूढ्यलभ्यै-र्द्वापांतरं बुद्धिनिधिरियासुः ॥ १७ ॥ विधाय सर्वामथ योग्य-
तां स । शुभे दिने निश्चितं ह्यन्यमुख्यः ॥ रात्रौ प्रियां सप्रणयं गृहस्य । स्वरूपमूचे
विजनं विदित्वा ॥ १८ ॥ जलाध्वनाहं दयिते गियासु-र्द्वापांतरं सव्यवसायहेतोः ॥ य-
द्यस्ति विश्वे नियतेर्विनिश्चय—स्तथापि कार्यो मनुजैर्धनोद्यमः ॥ १९ ॥

माधाः स्वचित्ते वरगात्रि दुःखं । शीलस्थितिं शुद्धतमां च कुर्याः ॥ स्युर्यद्यपीह
स्वयमेव ददा । अनातुरा दुःखं लपस्थितेऽपि ॥ २० ॥ आरोग्यते तैः स्वहितोपदेश-
स्तथापि चित्ते बहुमानपूर्वं ॥ रत्नानि तेजो मणिकारहस्त-कृतं दधत्यस्तमलान्यपीह ॥

शील-
प्रकाशः
॥ ५ ॥

॥ ११ ॥ अत्रांतरे गर्भगृहस्य पश्चा-द्विस्तौ स्थितस्तस्कर एकधूर्तः ॥ तेनोच्यमानां सक-
लां प्रियायै । शुश्राव वार्तामपि सावधानः ॥ १२ ॥ अत्रास्ति भूमौ निहितं सुवर्णं ।
रक्ष्यं त्वया तन्न जने प्रकाश्यं ॥ विभूषणं तेऽस्ति सुमूढ्यमंगे । यत्नस्तु तत्रापि विधेय
एव ॥ १३ ॥ आपृच्छ्य यातः पितरं सभार्य-मंभोधियात्रां सममिन्यवृंदैः ॥ सुवर्णद्व-
स्य जनो हि मार्गं । प्राप्नोति चेत्तर्हि तमानयत्यपि ॥ १४ ॥ कांताय तस्य प्रतिपन्नशी-
ला । कृतादरा पूज्यकुटुंबवर्गे ॥ पप्रब्ध लोकान् जलधेः समेतान् । स्वकांतसत्कां कुश-
लप्रवृत्तिं ॥ १५ ॥ चौरोऽप्यथाकार्थं गृहस्वरूप-मचितयच्चेतसि धूर्तमुख्यः ॥ ज्ञातस्य वि-
त्तस्य मयात्र गेहे । मनाक् स्थितिः स्यादधिका तु नैव ॥ १६ ॥

तत्स्वात्रदानेन मया न कार्यः । स्वजीवमंदेहकरः प्रयासः ॥ मया धनं स्त्रीसहितं प्रपंचाद्
-ग्राह्यं प्रपंचो हि निजार्थसिद्ध्यै ॥ १७ ॥ इहं विनिश्चित्य ययौ स चित्ते । पत्नीं प्रगल्भामथ
तस्कराणां ॥ प्रष्टुं सिषेवे विनयाच्च तस्या । आवर्जना स्याद्विनयेन यस्मात् ॥ १८ ॥ अ-

शीघ्र-
प्रकाशः
॥ ६ ॥

थान्यदा तस्कर एष धूर्तः । पत्नीपतिं तं विनयाद्यजिज्ञपत् ॥ तव प्रसादान्निजमीप्सितं
प्रजो । कुर्वे प्रसादो महतां हि धार्यः ॥ २९ ॥ त्वं वायुवेगं करभं प्रदेहि । विश्वासयु-
क्ताय महीश मह्यं ॥ विधाय कार्यं करश्रेण शीघ्र-मेष्यामि ते तत्सहितः समीपे ॥ ३० ॥
तस्मिन् प्रदत्ते करश्रेऽथ तेन । जगाम स श्रीपुरमुत्सुकः सन् ॥ विधाय वेषं वणिजस्य
चौरो । यदस्ति वेषव्रमतः प्रमोषः ॥ ३१ ॥ विधाय कूटं चपलं तु लेखं । समागमच्छ्री-
पतिमंदिरं सः ॥ स्त्रीद्रव्यलिप्सुः कपटे पटिष्णुः । कुर्यान्न लोभात् किमु यत्नरीरी ॥ ३२ ॥
उत्तीर्य लेखं करभात्स धूर्तः । समर्पयच्छ्रीपतये दिवापि ॥ प्रणामपूर्वं कृतज्ञत्तिकाय ।
धूर्तस्य चिह्नं विनयः प्रकामं ॥ ३३ ॥ उन्मुद्य लेखं त्वरितं महेभ्यः । सुतस्य हर्षादिति
वाचयत्यहो ॥ स्वस्त्यंकिते श्रीपुरनाम्नि तत्र । द्वीपात्कटाहेत्यभिधानसारात् ॥ ३४ ॥ स-
स्नेहमुत्कंठितमानसः सन् । स श्रीधरस्तातपदान्नमस्यन् ॥ आशीर्वदन् विज्ञपयत्यनल्पं ।
कार्यं यथा चात्र समाधिरस्ति ॥ ३५ ॥

शील-
प्रकाशः

उत्पन्नमस्तीह महद्भि कार्यं । प्रेष्यं धनं भूनिहितं समग्रं ॥ प्रेष्या वधूरप्यविलंबमे-
व । विश्वासहेतुर्यदयं नरोऽस्ति ॥ ३६ ॥ मत्वाथ लेखस्य स सम्यगर्थ—मृजुस्वजावो मन-
सीत्यचित्तयत् ॥ प्रस्थाप्यते चेत्सधना वधूटी । शंका मनस्तो न हि यात्यवश्यं ॥ ३७ ॥ आ-
त्मोपाणोरपि नैव कार्यो । विश्वास इह निगदन्ति लोकाः ॥ प्रस्थाप्यते नो यदि तर्हि
चोपा-लंजः समेतस्य सुतस्य भावी ॥ ३८ ॥ मत्वेति वैषम्यमुपस्थितः स । प्रोवाच पु-
त्रि क्रियते किमत्र ॥ उवाच सा शीलवतीति तात । वदत्ययं यत्तदतीवसत्यं ॥ ३९ ॥
कृतां रहस्त्वत्तनयेन वार्ता । यद्वेत्ययं मूलत एव सर्वा ॥ तन्नैव कार्यो भवता विलंबो ।
विश्वस्तभृत्ये न हि किं प्रदेयं ॥ ४० ॥

तन्मां धनं चापि समर्पयास्मै । सुखेन यास्यामि समं ह्यनेन ॥ तस्यां स्थिताया-
मिति तन्निगद्य । श्रेष्ठी वजापे सरलस्वभावः ॥ ४१ ॥ ज्वंतु मार्गास्तव जद्रदायिनः ।
समीहितं साधय जर्तृदर्शनात् ॥ पीत्वेति तद्वागमृतं वधूः सा । स्वजर्तृलब्धुत्सुकमान-

शील-
प्रकाशः
॥ ८ ॥

साधृत ॥ ४२ ॥ तं चौरं भृत्यवेषं मधुरसभरैः स्वाद्यपेयैः प्रतुष्टं । चक्रे पयुसुका साऽ-
मृतसमवचनै रंजितं नर्तभक्ता ॥ स्वार्थं यस्माज्जनोऽयं सकलमिह यतो भाविनं वेत्ति
चित्ते । तस्मिन् भृत्येऽपि नीचे विविधतममहाभक्तिजंगिं तनोति ॥ ४३ ॥ इति महो-
पाध्यायश्रीधर्मसागरगणितश्रीविमलसागरगणितशिष्यपंक्तिश्रीपद्मसागरगणिकृतौ शी-
लप्रकाशे शीलवतीप्रबंधे प्रथमः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु ॥

॥ अथ द्वितीयः सर्गः प्रारभ्यते ॥

अथ श्रीपतिना पृष्टः । संज्ञां लेखस्य लेखने ॥ जगाद कितवश्चंद्र-वेगोऽहमिति
तस्करः ॥ १ ॥ कृत्वाथ नोजनं शील-वती तेन समं तदा ॥ विन्यस्य करन्ने स्वर्णं ।
तत्तद्रूपसंयुतं ॥ २ ॥ अनुज्ञाता चचालेयं । स्वजनैः करजस्थिता ॥ विश्वासो हि गृहं
लोके । विनाशयति जन्मिनां ॥ ३ ॥ युग्मं ॥ चलन् चौरः स्मितांभोज-नेत्रामध्वनि
वीक्ष्य तां ॥ धन्यमन्यः स्वयं चित्ते । चिंतयामास सादरं ॥ ४ ॥ विशालनयना बाला ।

शील-
प्रकाशः
॥ ९ ॥

सत्कपोलोद्धटस्तनी ॥ दामोदरी स्मरागारं । मया प्राप्तातिभाग्यतः ॥ ९ ॥ इयं पुण्यो-
दयादेव । मम हस्तगताभवत् ॥ अन्यथा केदृशी प्राप्ति-र्महाजीषणकर्मणः ॥ ६ ॥
अस्यां ऋतुवियुक्तायां । न कार्यो मयका हउः ॥ मंदंमंदं कृतस्नेहा । स्वयं मयि भ-
विष्यति ॥ ७ ॥ एकाकिनी मया सार्धं । वियुक्ता बंधुवर्गतः ॥ करिष्यति सदा प्रीति-
महमप्यनया सह ॥ ८ ॥ कृत्वेति निश्चयं रात्रौ । त्यजन्मार्गं स तस्करः ॥ अचालयदि-
वात्मान-मुत्पथे करत्रं निजं ॥ ९ ॥ व्याघ्रचित्रकसिंहेभ-स्वश्रवणजीषणां ॥ प्रेक्ष्याद्वी-
मियं बाला । दध्याविति निजे हृदि ॥ १० ॥ त्यजन्मार्गं क्व गंतास्ती-दानीमयमिहोत्प-
थः ॥ किमुप्रसि सुमार्गं ज्ञो । गृह्णास्युत्पथमत्र किं ॥ ११ ॥ स्मित्वेत्यूचेऽथ चौरस्तां । प-
श्यन् शीलवतीमुखं ॥ मुग्धे मौग्ध्यात्स्वनाथस्य । माज्ञासीर्मा हि सेवकं ॥ १२ ॥ वा-
द्यादारन्य चौरोज्झं । सर्वधूर्तशिरोमणिः ॥ रात्रौ सुंदरि ते ऋत्रा । कथ्यमानामहं तदा
॥ १३ ॥ वार्तामश्रुणवं सर्वा । गृहपृष्ठौ व्यवस्थितः ॥ कूटं कृत्वा च तल्लेख-कर्मादि कृत-

शील-
प्रकाशः
॥ १० ॥

वानिदं ॥ १४ ॥ युग्मं ॥ चौरभूमिरियं भद्रे । तत्र गंतास्मि सांप्रतं ॥ मह्यं धात्रा विती-
र्णा त्वं । मान्यचित्ता जवात्र तत् ॥ १५ ॥ प्रभुरत्रास्ति पट्व्यां मे । सर्वचौरशिरोमणिः
॥ येनायं करभो दत्तो । मह्यं स्वार्थैकसिद्ध्ये ॥ १६ ॥ त्वं मे कांता जवाहं च । तव
दासोऽस्मि सर्वदा ॥ इत्युक्त्वा विरते तस्मिन् । चेतसि सा व्यचिंतयत् ॥ १७ ॥

हा हा दुष्कर्मणां कोऽपि । विपाको ह्येष दुष्करः ॥ संतापयति मामेवं । फाणि-
फूत्कारसन्निजः ॥ १८ ॥ उभयोर्लोकयोर्नाशो । जावी मे म्लेच्छसंगतः ॥ पानभोजन-
वस्त्रादि । दूषितं मे जविष्यति ॥ १९ ॥ प्रवर्तयेद् दुराचारं । स्वैरमेष कदाचन ॥ नि-
षेधास्ति तदा कोऽत्र । निर्जनेऽरण्यमंडले ॥ २० ॥ पातयित्वा निजं देहं । पर्वतात्पृथि-
वीतले ॥ प्राणान् वोपायतोऽन्यस्मा-त्यजामि विहितोद्यमा ॥ २१ ॥ अथवेढं विधाया-
पि । मृताया मम दुर्गतिः ॥ जवित्री धनहानिश्च । प्राणनाथस्य सर्वथा ॥ २२ ॥ ज्ञा-
स्यंति मरणं नैव । निर्मितं मयका जनाः ॥ व्यष्ट्यां यन्न कोऽप्यस्ति । तत्र गत्वा प्ररू-

शील-
प्रकाशः
॥ ११ ॥

पकः ॥ १३ ॥ ज्ञास्यंति प्रयुतैवं ते । विटेन सह दंभतः ॥ दुश्चारिणी धनं लात्वा ।
जोगलांपद्यतो गता ॥ १४ ॥ अकीर्तिर्मे कुलस्यापि । म्लानिश्चाप्यद्य भाविनी ॥ तर्हि
नो मरणं कुर्वे । पर्याप्तं चिंतयानया ॥ १५ ॥ कृते प्रतिकृतौ नास्ति । दोषः कश्चिन्म-
हीतले ॥ कुर्वे कपटिनानेन । सार्धं कपटमादरात् ॥ १६ ॥ अन्यथा नास्ति मे मोक्षो
। दुष्टादस्मान्नराधमात् ॥ विचार्येति त्रिधा शुद्ध्या । भर्तृप्रेमवती सती ॥ १७ ॥ दुःखं नि-
रुद्ध्य चित्ते सा । हसंती कृत्रिमं तदा ॥ उवाच पूर्वं यद्गुड । चिंतितं जातमद्यतत् ॥ १८ ॥
तथाहि सूर्यमल्लाख्य-पुरेऽस्ति सर्वकामदः ॥ यद्दराट् महिमागारं । भक्तकामित-
दायकः ॥ १९ ॥ उपयाचितं तस्येति । मया मानितमस्त्यहो ॥ लोकनाथ पतिर्मेऽस्ति
। परिणीतोऽतिदुःखदः ॥ २० ॥ जत्रा कदर्थितानेना-रज्य पाणिग्रहादहं ॥ नपुंसकत-
या जोग-विमुखेन निरंतरं ॥ २१ ॥ तांबूलं नैव जोगो न । विलासस्य कथापि न ॥
किं बहूक्त्या वृथा मेऽस्ति । भववासः करोमि किं ॥ २२ ॥ लप्स्ये प्रसादतस्तेऽन्यं । व-

शील-
प्रकाशः
॥ १२ ॥

ह्वयं चेद्वरं तदा ॥ लक्ष्मपूजाविधानेन । करिष्यामि धृतिं तव ॥ ३३ ॥ करिष्ये संगमं
नैव । तेन त्वत्पूजनं विना ॥ तेनोपयाचितेनैव । दत्तस्त्वं मे वरः प्रियः ॥ ३४ ॥ य-
द्दत्तोऽस्तु मे कांतो । जवानेव मनोगतः ॥ त्वदायत्तास्म्यहं यत्ने । रोचते कुरु तन्म-
यि ॥ ३५ ॥ पक्षीं गतस्य ते हस्ता-त्वत्स्वामी मां गृहीष्यति ॥ मनोरथोऽपि मे स्वा-
मिन् । विलयं यास्यति ध्रुवं ॥ ३६ ॥ पक्षीं मा गास्ततो नृप । चल किंचित्पुरं प्रति ॥
सुस्थानवासमाधाय । जीवितं स्वं पवित्रय ॥ ३७ ॥ भद्रं तद्गम्यते सूर्य-मल्लसंज्ञं पुरं वरं
॥ धनेन बहुनानेन । तत्र गत्वा सुखं नृज ॥ ३८ ॥ देवस्य दर्शनं याव-न्न स्यान्मम
मनीषितं ॥ कार्यस्तावत्त्वया नैव । स्पर्शो मे विग्रहस्य तु ॥ ३९ ॥

इहं शीलवतीप्रोक्तं । सर्वं सत्यं विवेद सः ॥ बभूव सूर्यमल्लाख्य-पुरे गंतुं समु-
त्सुकः ॥ ४० ॥ तथा प्रतास्तिः पांथान् । पृष्ट्वा मार्गं तदीयकं ॥ अचालयत्करभकं । द-
दा किं न करोति यत् ॥ ४१ ॥ कियद्भिर्देवसैस्तत्र । चौरोज्यं गतवान् पुरे ॥ ददशौ-

शील-

प्रकाशः

॥ ४३ ॥

द्यानभूमौ च । यद्ग्रासादमुत्तमं ॥ ४२ ॥ प्रासाददर्शने जाते । उत्तीर्य करजादियं ॥
 प्रासादमध्यमागत्य । स्तोतुमिष्टं प्रचक्रमे ॥ ४३ ॥ जय त्वं जगतामीश । त्वं हि लोके
 हितप्रदः ॥ अनाथनाथो राजास्त्रि-निर्मितान्यर्चनः स्फुटं ॥ ४४ ॥ स्तुत्वेति लक्ष्मणार्थं
 दौकितं तत्पुरो धनं ॥ मनःस्थितनिजस्वामि-संगमप्रार्थनात्तया ॥ ४५ ॥ कृत्वा यद्गनम-
 स्कारं । प्रोचे चौरं सती तदा ॥ पृष्ठ कंचित्पुरेऽत्रैव । सस्त्रीकनवासदं ॥ ४६ ॥ पूजा-
 कारं तयेत्युक्ते—ऽपृष्ठचौरोऽपि तं तदा ॥ पुरेऽत्रास्ति स कश्चिद्यो । वैदेशिकगृहप्रदः ॥
 ॥ ४७ ॥ उचे पूजाकरो भद्र । संत्यत्र श्रेष्ठिनो घनाः ॥ तेष्वप्यस्ति महाधर्मी । धनदे-
 वो धनीश्वरः ॥ ४८ ॥ अंगजाः संति चत्वार-स्तस्य पंचाननोपमाः ॥ पृष्ट्वा तत्सदनं या-
 हि । भाविनी तत्र ते स्थितिः ॥ ४९ ॥ उत्तिष्ठ करभं नडे । आरुहेत्यवदत्स तां ॥ इ-
 त्युक्तेऽर्चितयत्सापि । शास्त्रतत्त्वविशारदा ॥ ५० ॥

यद्यप्यनुचितोऽत्रास्ति । करजारोह एष मे ॥ तथाप्यवसरापाता-न्न दोषाय नवि-

शील-
प्रकाशः
॥ १४ ॥

प्यति ॥ ११ ॥ स्वर्गदेन प्रवर्तेऽहं । यदि तर्हीति मंस्यति ॥ संत्यत्र स्वजना नूनं । पु-
रेऽस्या उपलक्षिते ॥ १२ ॥ अहं प्रतारितो बुद्ध्या-नयेत्येष विचार्य मां ॥ मारयित्वापि
यात्येव । तत्कुर्वे चौरनापितं ॥ १३ ॥ ततः करभमारुह्य । सह तेन चचाल सा ॥ स्म-
रंती सुंदरी गोत्र-देवतामिष्टदायिनीं ॥ १४ ॥ स्थ्याप्रश्नपश्चौरो-ऽप्यथ तन्मंदिरं गतः
॥ उत्तीर्णा करनाडाला । ददृशे बंधुजिः स्वकैः ॥ १५ ॥ दर्शनात्सहसा तस्याः । सा-
श्चर्यं दुःखमादधुः ॥ बंधवस्तेऽथ बालायै । ददावाशर्विचस्तदा ॥ १६ ॥ अथ तां बांधवाः
प्रोचु-रागमः किमतर्कितः ॥ जातोऽयमत्र ते ऋतुः । कुले कुशलमस्त्यहो ॥ १७ ॥
अथाख्यद् बंधुवर्गाय । तदा शीलवतीति सा ॥ कुले श्वशुरसत्के मे । कुशलं खलु वि-
द्यते ॥ १८ ॥ अर्धौ पोताधिरूढस्य । पत्युः शासनतो ह्यहं ॥ अतर्किता समायातो-
ल्लंघ्याज्ञा स्वामिनो न यत् ॥ १९ ॥ इत्युक्त्वा ब्रातृजायाभि-नतपादा यथाक्रमं ॥ आ-
शिष्याय गृहस्यांत-विमानं देवता यथा ॥ २० ॥ कृत्वा मतिं शीलवती प्रगल्भ्यां । चित्ते

शील-

प्रकाशः

॥ १५ ॥

निजे मोदन्नरं बभार ॥ तस्य स्वरूपं न जगाद सुंदरी । चकार यत्तत्तु निशम्यतामथ ॥

॥ ६१ ॥ इति महोपाध्यायश्रीधर्मसागरगणपंडितश्रीविमलसागरगणशिष्यपंडितश्रीपद्म-
सागरगणिकृते शीलप्रकाशे शीलवतीप्रबंधे द्वितीयः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु ॥

॥ अथ तृतीयः सर्गः प्रारभ्यते ॥

कपिरिव शाखापतितो । विस्मृतभोज्यादिसर्वकरणीयः ॥ कूपे पतितोऽकस्मा-दिव
बाह्यो जीवल्लोकाच्च ॥ १ ॥ सार्थब्रष्टोऽरण्ये । पथिक इव ब्रान्तखिन्नचेतस्कः ॥ मूलछिन्न-
स्तरुविव । म्लानस्तस्थौ स चौरोऽपि ॥ २ ॥ तेनैव सुंदर्याथो । चौरैणानाय्य करजवि-
न्यस्तः ॥ भूषणसुवर्णसहितः । करंमकः स्वांतिके न्यस्तः ॥ ३ ॥ करजोऽपि शीलवत्या
। वाक्याच्चौरैण तत्र शालायां ॥ बद्धो धूर्तो धृष्टो । यत्स्यान्मौनेन कार्यकरः ॥ ४ ॥ ऊ-
चे बंधूनिष्ठं । शीलवती नो नवेत् श्रमोऽस्यापि ॥ शुष्यति गलं तदस्मै । देयं पेयं धु-
वं सलिलं ॥ ५ ॥ अद्यैव कार्यवशत—स्वरितमसौ श्रेष्ठिशासनाङ्गता ॥ दम्मान् शंखल-

शील-

प्रकाशः

॥ १६ ॥

हेतोः । प्रददीध्वं पोमशत्रितयं ॥ ६ ॥

तद्वंधुनिस्तथास्मै । कृते च चौराय दुःखितायांतः ॥ उच्चैः स्वरेण सदया । प्रोक्त-
वती शीलवत्येवं ॥ ७ ॥ नो याहि तत्र शीघ्रं । ब्रूया मे क्षेममिष्टवर्गेषु ॥ मार्गे क्षेमं
भूया-त्तवापि मम पालिताङ्गस्य ॥ ८ ॥ पीत्वेति शीलवत्या । वचोऽमृतं लज्जितः स
चौरोऽपि ॥ करभं विमुच्य गतवान् । लोभः स्यात्किमिह लाभाय ॥ ९ ॥ चौरै गतेऽ-
थ शील-वती स्वचित्ते व्यचिंतयच्चैवं ॥ लब्धं जीवितमद्य । प्रज्ञावतो विमलशीलस्य
॥ १० ॥ अन्नविष्यदन्यथा मे । कुलद्वयस्यापि निन्दनीयत्वं ॥ जीवन् गतोऽपि यदसौ ।
हेतुस्तस्यापि सुकृतमिह ॥ ११ ॥ कृत्वा ह्यनेन कपटं । मुग्धाहं वंचिता तदारण्ये । सक-
लजनप्रत्यक्षं । पुरेऽप्यसौ वंचितो मयका ॥ १२ ॥ गोत्राधिदेवमहिम-निदानमिह
किंचिदस्ति नान्यच्च ॥ प्राप्तौ शुभस्य लोके । शक्तिमती देवता यत् सा ॥ १३ ॥ ती-
र्णो विपत्पयोधि-र्मया यतः शीलवाहनेन तदा ॥ माहात्म्यतोऽथ नर्तु-र्नार्त्तवी संगस्तु

शील-

प्रकाशः

॥ १७ ॥

तस्यैव ॥ १४ ॥ ध्यात्वेति सुंदरी सा । चकार शीलैकरक्षणं यत्नं ॥ महिमागारे लोकः
 । करोति यत्नं हि दृष्टफले ॥ १५ ॥ चैरोऽपि खिन्नचेता । गत्वाऽप्यां रुरोद बाढं सः ॥
 उत्पन्ने खट्वु दुःखे । द्वारमिदं विद्यते भुवने ॥ १६ ॥ चित्ते व्यचिंतयच्च । विधिर्वली-
 यानहो नरो नैव ॥ मम करगतमपि कांता-रत्नं चिक्षेप पांशौ यः ॥ १७ ॥ पुरुषोऽप्यहं
 त्रिलोक्यां । प्रथमो निर्बुध्यन्नाग्ययुतलोके ॥ एषापि ज्ञाग्यबुद्धि-प्रधानलोकोत्तरा ज्ञे-
 या ॥ १८ ॥ बुद्ध्या स्वया हि ययका । विहितं वित्तात्मरक्षणं कामं ॥ करमश्च सोऽपि
 निन्ये । भृशं मिलत्या मया साकं ॥ १९ ॥ मानान्निजमाकृतं । तस्यै मूढेन भाषितं म-
 यका ॥ दृष्ट्वा सुंदरकांतां । प्रायः स्याद्यज्जनो मूढः ॥ २० ॥ ज्ञात्वा चौरं लोका । अ-
 मुं हनिष्यंति भीष्मकरणीयं ॥ कृत्वेत्यहमनया न । प्रकटीचक्रे हि सदयत्वात् ॥ २१ ॥
 तदियं धन्या कांता । कुलजाता सदयहृदयदक्षा मे ॥ अधमस्य हस्ततो य-च्च्युता न
 तच्चित्रमस्त्यत्र ॥ २२ ॥

शील-
प्रकाशः
॥ १८ ॥

तद्वद्विभावियोगा-त्यजाम्यसून् भैरवादिपातेन ॥ गृहिता मंजुगुणास्त्री । निर्मतिना
तेन विधिना यत् ॥ १३ ॥ पद्धिनाथसमीपं । प्रयामि चेत्तर्हि मारयेन्मां सः ॥ कृत्वा व-
स्तुविनाशं । न शक्यते स्थातुमस्याग्रे ॥ १४ ॥ इदं विचार्य चित्ते । जगाम चौरोऽपि
सिद्धन्मिधरं ॥ तत्रास्ति सिद्धयोगि-द्वयमतुलैर्योगिनिः सहितं ॥ १५ ॥ पवनाभ्यासवि-
धानौ । सिद्धौ तौ ब्रातरौ तदा सोऽपि ॥ मूर्ताविव वृषकोशौ । तत्र सिषेवेऽतिज्ञक्तियु-
तः ॥ १६ ॥ कुर्वाणोऽपि च सेवां । कांतां कांतां स नो विसस्मर ॥ नवयौवना सुरूपा
। कथं हृदो याति कांता यत् ॥ १७ ॥ नत्वान्यदा बभाषे । तौ सिद्धौ योगिनायकौ चो-
रः ॥ अर्पयतं मम योगं । शिष्यीकृत्यांतिके धत्तं ॥ १८ ॥ तं योगिनौ विरक्तं । प्रेक्ष्य
भवादूचतुस्तदा चौरं ॥ नव्यवया अपि किमहो । त्वमीहसेऽस्मद्व्रतं घोरं ॥ १९ ॥ अ-
वदत्सोऽपि यथार्थं । न विद्यते मे गृहं धनं नैव ॥ तस्मादिदं दीदां । प्रसीदतं तत्प्रदा-
नेन ॥ २० ॥ तौ तस्य कर्णमुडा-न्यासवरयोगकस्य सुमुहूर्ते ॥ शंवलधनेन पूरित-स-

शील-
प्रकाशः
॥ १९ ॥

वर्मत्रस्य चादत्तां ॥ ३१ ॥ चौरः प्राप्य तदीयपादकमलोपास्तिं स्वभाग्यात्तदा । चौर्या-
द्यं निजपुश्चरित्रममुचत् संगः सतां यत् शुभः ॥ चित्ते तां तु सुख्यौवनधरां कांतां वि-
सस्मार नो । यद्यस्यान्नवदिष्टमत्र भुवने तद्यत् स नोपेक्षते ॥ ३२ ॥ इति महोपाध्या-
यश्रीधर्मसागरगणिपंडितश्रीविमलसागरगणिशिष्यपंडितश्रीपद्मसागरगणिकृते शीलप्रका-
शे शीलवतीप्रबंधे तृतीयः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीस्तु ॥

॥ अथ चतुर्थः सर्गः प्रारभ्यते ॥

अत्रांतरे कदाहाख्य-द्वीपेऽसौ श्रीधरो धनी ॥ क्रयाणकानि विक्रीय । प्राप्तवांस्तद-
भूमिकां ॥ १ ॥ स्थापयित्वा प्रवहणं । श्रीधरोऽपि तद्रेबुधेः ॥ चांडादिरक्षणे दत्त्वा । भू-
त्यानामनुशासनं ॥ २ ॥ यावज्जनकपादानां । प्रणामोत्कंठितोऽभवत् ॥ शीलवत्याश्च सं-
गेऽस्य । तावद्दामांगमस्फुरत् ॥ ३ ॥ दक्षिणांगं पुनस्तस्य । स्फुरतिस्म तदा स्यात् ॥ य-
द्यद्वा वि भवेत्पुंसां । तन्निमित्तं भवेत्पुनः ॥ ४ ॥ अर्चितयत्तदा दक्ष-श्रेतमि श्रीधरोऽपि

शील-
प्रकाशः
॥ १० ॥

सः ॥ मम पूर्वं कियद् दुःखं । ज्ञावि पश्चात्सुखं पुनः ॥ ९ ॥ अग्नीष्टं च सुरं स्मृत्वा ।
स डाक् श्रीपुरमन्यगात् ॥ आपत्संभावनायां च । लोके देवस्मृतिः स्मृता ॥ १० ॥ प्रणनाम
ततो गेहे । पितृपादपयोरुहं ॥ वियोगतापप्रशमं । कुर्वन् हर्षाश्रुवारिणा ॥ ११ ॥ अथो-
वाच पिता वत्स । किमेकाकी समागतः ॥ प्रवेशमहसे पूर्वं । कथं न प्रेषितो जनः ॥
॥ १२ ॥ अनिष्टं जलमार्गे ते । न जज्ञे किमपि सुत ॥ क तिष्ठति बधूः शील-वती पृष्ठौ
समागता ॥ १३ ॥ एवं तातेन पृष्ठे स । चेतसीति व्यचिंतयत् ॥ हाहा पूर्वसमुत्पन्न-दु-
र्निमित्तप्रमाणता ॥ १४ ॥ केनाप्यलीकसंकेतात् । सधना मम सुंदरी ॥ आत्मायत्तीकृ-
ता जाने । किं करोमि क यामि च ॥ १५ ॥ इहं विमृश्य चित्ते स । पुनश्चित्तयतिस्म
च ॥ वृद्धस्य पुरतो वस्तु-र्यथार्थं वच्मि चेत्तदा ॥ १६ ॥ तर्हि हानिद्वयादेव । मृत्युस्तस्य
ज्ञविष्यति ॥ व्रजेयुर्ननु वार्द्धक्ये । प्राणा आपत्समागमे ॥ १७ ॥ असत्यमुत्तरं कुर्वे ।
ततोऽस्येति विमृश्य सः ॥ उवाच तातपादानां । दर्शनोत्सुक आगमं ॥ १८ ॥ इतो

शील-
प्रकाशः
॥ ११ ॥

गत्वा पुनस्तात । मंडप्यां च क्रयाणकं ॥ उत्तार्य ऋषीत्याहं । समेष्यामि सन्नार्यकः
॥ १५ ॥ श्रुत्युक्ते च पितोवाच । वत्स गच्छ यथागतः ॥ कृत्वानुपदमायामि । सामग्री-
मुचितां स्यात् ॥ १६ ॥ आपृष्य जनकं गेह-निर्गतो दुःखन्नागयं ॥ पोतं त्यक्त्वा त-
टेंन्नोधे—र्ययौ धीरेतरो वने ॥ १७ ॥ स रुरोद भृशं कुर्वन् । विहंगानपि निश्चलान् ॥
व्रजेयुर्विहार्तानां । प्राणा द्वारमिदं न चेत् ॥ १८ ॥

निग्रह्याथ स्वयं दुःखं । ग्रहिलः स्नेहतस्तदा ॥ विचारयामास चित्ते । धीनिधिः श्री-
धरस्ततः ॥ १९ ॥ विलासो वेधसोऽगाध-वारांनिधिनिन्नो भुवि ॥ अन्यथा चिंतितं का-
र्य-मन्यथा विदधाति सः ॥ २० ॥ सदंशजा लसन्नीला । स्नेहगेहं गुणोत्तरा ॥ याति
कापि न मां हित्वा । वार्धिवेलेव सुंदरी ॥ २१ ॥ ज्ञात्वा रहस्यवार्ता मे । कुतश्चिद्धूर्त-
शेखरः ॥ कश्चिन्मुढीचकारेमां । मम वेषविधानतः ॥ २२ ॥ वनांतरे तथा वृध्र-गह्वरे
स्थानकांतरे ॥ मुक्तापि मद्वियोगेन । स्थास्यत्येषा कियच्चिरं ॥ २३ ॥ ह्रीपव्यापारबुद्धिर्मे

शील-
प्रकाशः
॥ २२ ॥

। जज्ञे विरहहेतवे ॥ अगमिष्यं यदि नाहं । कोऽग्रहिष्यत स्त्रियं हि मे ॥ २४ ॥ इ-
हं स विलपन् खिन्नो । वृद्धवल्लीविहंगमान् ॥ पप्रब्ध स्त्रीगतिं व्रान्तो । व्रजन् कार्यं दि-
ने दिने ॥ २५ ॥ कदाचित् शीलसंपत्त्या-स्तस्याः प्राप्तिर्भविष्यति ॥ एतत्कदाशया प्रा-
ण-त्यागस्तु मम नोचितः ॥ २६ ॥ ममैकहृदया सापि । प्राप्तयेऽभीष्टदेवतां ॥ तोषयं-
ती सुनैवेद्या-दिभिः संज्ञायते यतः ॥ २७ ॥ तस्याः सान्निध्यमाधाय । तन्मां सा प्रा-
प्स्यति ध्रुवं ॥ गत्वा कचन तीर्थेऽह-मपि योगीशसंगतः ॥ २८ ॥ संचिनोमि तपः सारं
। विचिंत्येति ययौ ततः ॥ पत्नीवियोगदुःखार्तः । सिद्धभूध्रं तमेव सः ॥ २९ ॥ स्थित-
स्तत्र स्वभार्याया । विश्लेषेण कृशोऽपि सन् ॥ तपोजरेणातिकृशो । बभूव श्रीधरस्तदा ॥
॥ ३० ॥ योगमादत्त तद्योगि-पार्श्वे श्रीपतिदेहजः ॥ दुःखगर्जं हि वैराग्यं । योगबु-
द्धिप्रवर्धकं ॥ ३१ ॥

योगिनस्तत्र ये वृद्धा । निर्मोहाः स्वसमाधितः ॥ श्रीधरस्तु न तैः सार्धं । चक्रे

शील-

प्रकाशः

॥ ३३ ॥

किमपि जल्पनं ॥ ३२ ॥ आत्मतुल्यवयश्चौर-योगिना सार्धमिन्यसूः ॥ चक्रे गोष्ठिं यत-
स्तुल्य-वयस्स्वेव हि मित्रता ॥ ३३ ॥ वणिग्योगी बन्नाषे त-मन्यदा चौरयोगिनं ॥
योगिन् पवनसिद्ध्यादि-स्वरूपं ब्रूहि किंचन ॥ ३४ ॥ इति तद्वचनं श्रुत्वा । बन्नाषे चो-
रयोगिकः ॥ नवो योगी न जानामि । कथां योगस्य तादृशीं ॥ ३५ ॥ परं भिदाविदा-
रादि । कुर्वहे सज्जनाविव ॥ एकतैव जवान् भव्यो । ज्ञाग्यान्मित्रं बभूव मे ॥ ३६ ॥
अन्यदा रात्रिसमये । चौरयोगी जगाद तं ॥ अद्य शेयावहे योगिन् । एकस्मिन् स-
स्तरेऽप्यहो ॥ ३७ ॥ तेनेति गदिते स स्वी-चकार वणिजोत्तमः ॥ चौरयोगी तु नि-
द्रायां । प्रलापमकरोद्दृशं ॥ ३८ ॥

प्रभातसमये जाते । वणिग्योगी जगाद तं ॥ प्रललाप भवान् रात्रौ । कथमिद-
महो सुहृत् ॥ ३९ ॥ आकर्ण्य वचनं तस्य । प्रत्यूचे चौरयोगिकः ॥ रात्रौ मेऽभूत्प्रला-
पो यः । सास्ति वार्ता महत्यहो ॥ ४० ॥ मास्म पृष्ठ ततस्त्वं मे । वार्ता दुःखस्य दा-

शील-

प्रकाशः

॥ २४ ॥

यिनीं ॥ चादितं जीर्णशब्दं ज्ञो । जवेत्तापाय देहिनां ॥ ४१ ॥ तस्करं योगिनं प्राह ।
 वणिग्योगी पुनस्तदा ॥ अवाच्यं सुहृदोऽप्यस्ति । मम तद् ब्रूहि सर्वतः ॥ ४२ ॥ आ-
 ख्यातुमहमप्यस्मि । प्रोद्यतश्चरितं निजं ॥ आवयोः सदृशं दुःखं । चित्ते यद्विद्यते सुहृ-
 द् ॥ ४३ ॥ इति तद्वचसा चौर-योगी सर्वं जगाद ततः ॥ यथार्थं चरितं स्वीयं । याव-
 द्योगाश्रयं तदा ॥ ४४ ॥ अहो मित्र गता हस्ता—न्मम स्त्री सधना यतः ॥ ततो नि-
 रंतरं दुःखात् । प्रलपामि निशीत्यहो ॥ ४५ ॥ निवेदितमिदं मित्र । स्वरूपं स्वप्नसन्नि-
 जं ॥ त्वयकापि निजं वाच्यं । यथार्थं चरितं मम ॥ ४६ ॥

इति चौरवचः श्रुत्वा । चेतसीति व्यचिंतयत् ॥ प्राप्तैवाद्य मया भाग्या—तन्वी शी-
 लवती सती ॥ ४७ ॥ ममाथ विरहात्तस्याः । प्राणा यास्यंति सत्वरं ॥ अलं तस्माद्विलं-
 बेन । यामि तत्रैव सत्वरं ॥ ४८ ॥ यिमृश्येति जगादाथ । वणिग्योगी स तं तदा ॥
 इदानीमस्ति ज्ञो भिक्षा—वेला तद्गम्यतेऽधुना ॥ ४९ ॥ वृत्तांतमात्मनो रात्रौ । कथयि-

शील-

प्रकाशः

॥ २६ ॥

चौरनिवेदितं ॥ ६९ ॥ अत्रांतरे समायातं । वीक्ष्य स्वं स्वामिनं तदा ॥ चिंतयामास
सा शील-वती हर्षितमानसा ॥ ६० ॥

इह स्थितां च मां दृष्ट्वा । हृदयेऽसौ विमृश्यति ॥ मुक्ता तातेन किमिय-मिहा-
गात्कथमेकिका ॥ ६१ ॥ कथं ज्ञातं च मे वृत्त-ममिलत्क च तस्करः ॥ श्वशुरेणापि
नाज्ञायि । ब्रातृर्जिनं च मामकैः ॥ ६२ ॥ त्रिकालदर्शिना केना-प्याख्यायि चरितं हि मे
॥ अन्यथा स्वयमागत्या-श्वासिताहं प्रियेण किं ॥ ६३ ॥ रक्षितं च कथं शीलं । यौव-
नोन्मत्तयानया ॥ राष्ट्रमन्त्रं युवती । कैर्नाम न हि भुज्यते ॥ ६४ ॥ दिव्यात्पत्यायया-
म्येन-मत्युष्णादतिशीतलात् ॥ एवं विचिंत्य सा बाला । न्यधात्तत्पदयोर्दृशौ ॥ ६५ ॥
परस्परं प्रमोदोऽभूत् । सुचिरोत्कंठयोस्तयोः ॥ उत्कंठा मिलने पुंसां । प्रमोदोत्कर्षदा य-
तः ॥ ६६ ॥ अथ वर्धापयामासुः । श्रीधरं स्वजनस्त्रियः ॥ साक्षाद्रत्नाकरमिव । ददृशु-
स्तं जना भृशं ॥ ६७ ॥ स्नानजो जनतांबूला-दानावसरतो मुदा ॥ सांयात्रिकविनोदेन

शील-
प्रकाशः
॥ २९ ॥

प्यामि तेऽग्रतः ॥ उक्तवेति गुर्वनुज्ञातो । ययौ त्रिदामिषात्ततः ॥ ९० ॥ अचालीत्
श्रीधरः सूर्य-मल्लनामपुरंप्रति ॥ भूमावास्फालयद्भिदा-पात्रं हर्षप्रकर्षतः ॥ ९१ ॥ गतेऽथ
श्रीधरे गेहात् । श्रीपतिः स्वजनैर्वृतः ॥ ययौ वार्धितटे तत्रा-पश्यत्तं न वधूं तथा ॥ ९२ ॥
भृत्येभ्यस्तत्स्वरूपेऽसौ । ज्ञातेऽचितयदित्यथ ॥ केनापि वंचितो नूनं । धूर्तेन सरलो ह्य-
हं ॥ ९३ ॥ पुत्रोऽप्यनिष्टशंकी मे । त्यक्त्वा देशान्तरं गतः ॥ कृतालीकोत्तरः पत्न्या ।
विरहव्यथितो भृशं ॥ ९४ ॥ गतः श्वशुरगेहं स्यात् । कदाचित् श्रीधरस्ततः ॥ प्रस्थाप-
यामि सद्देखं । भृत्यं तच्छुद्ध्ये ध्रुवं ॥ ९५ ॥ विमृश्येति तथा चक्रे । श्रीपतिर्वद्वज्रात्म-
जः ॥ व्रजन् मार्गेऽथ भृत्योऽपि । श्रीधरायामिलत्तदा ॥ ९६ ॥ एवं तमाह भृत्योऽपि ।
किमर्थं चेष्टितं ह्यदः ॥ निषिध्येति ब्रुवंतं तं । पुरमध्ये स चागतः ॥ ९७ ॥ कृत्वा वि-
शिष्टवेषं स । सभृत्यः सदनं ययौ ॥ शीलवत्या यतः किंचित् । सतां न्यूनं न विद्यते
॥ ९८ ॥ तत्र शीलवतीं दृष्ट्वा । कृशांगीं विरहार्तिभिः ॥ अमन्यत तदा सत्यं । सर्वं

शील-

प्रकाशः

॥ १९ ॥

। दिनं स निरशेषयत् ॥ ६८ ॥ रात्रौ क्रीडागृहे नाना-पुष्पप्रकरभूषिते ॥ प्रदीपोद्योति-
ते विष्वक् । सुरज्जिह्वव्यवासिते ॥ ६९ ॥ सुखशय्यां समारूढः । प्रौढरोमांचकंचुकां
॥ आलिङ्ग्य प्रेयसीं बालां । स्ववृत्तांतमुवाच सः ॥ ७० ॥ स्वहृंदो विषयांजोधि-पूरः प्र-
ववृते ततः ॥ रेमाते निर्भरं तत्र । तच्चित्तजलमानुषे ॥ ७१ ॥

प्रभातकृत्यं कृत्वा स । उविणव्ययमातनोत् ॥ सज्जेखं प्राहिणोद् भृत्यं । पूर्वं तात-
स्य तुष्टये ॥ ७२ ॥ स्थित्वा तत्र दिनानि हर्षितमनाः कामं कियंतीत्यसू-रिभ्यैः सारत-
रैर्वृतोऽथ चलितो निर्मापितप्रेक्षणः ॥ तन्वन् याचकराशये घनधनं स श्रीधरः श्रीधरः ।
प्राप्तः स्वे नगरे स्वभीरुसहितस्तातस्य चक्रे मुदं ॥ ७३ ॥ शीलं यथाभूदिह लोक एव ।
कष्टप्रमोक्षे पटु शीलवत्याः ॥ दृष्टागमं कीर्तिविवर्धकं च । तथा परेषामपि तद्वतां तत् ॥
॥ ७४ ॥ इति महोपाध्यायश्रीधर्मसागरगणेशिष्यपंक्तिश्रीपद्मसागरगणिकृते शीलप्र-
काशे शीलवतीप्रबंधे चतुर्थः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु ॥

शील-

प्रकाशः

॥ २८ ॥

॥ अथ पंचमः सर्गः प्रारभ्यते ॥

अहो सहोदरं तेज-स्तेजःपतिसुशीलयोः ॥ परेषां तेजसां येन । चक्रे किल नि-
 मीलनं ॥ १ ॥ संघादिकार्ये जीवानां । हिंसनं कुत्रचिन्मतं ॥ सत्वरक्षाविधानादौ । मृ-
 पाज्जापायुदीप्तिता ॥ २ ॥ आत्ते दत्ते द्विषां वित्ते । महत्त्वं भूयुजां भवेत् ॥ एकांतेन
 निषिद्धो न । गृहस्थानां परिग्रहः ॥ ३ ॥ तथा दिग्गमनं जोगो-पजोगोऽपि न निंदि-
 तः ॥ दाक्षिण्यविषयेऽनर्थ-दंभोऽप्यंगीकृतोऽस्ति च ॥ ४ ॥ परं परप्रियासंगो । वारितो
 विविधागमे ॥ अतो व्रतोत्तमं शीलं । पाठ्यमास्तिकमानवैः ॥ ५ ॥ नृस्पृग्भूदेवतां या-
 ति । पिशुनः परमं पदं ॥ महासतीत्वं वामापि । यस्माद्धीलं तदाश्रय ॥ ६ ॥ अज्ञाग्या-
 अपि सद्गत्या । अप्रिया अपि सप्रियाः ॥ सरोगा अपि नीरोगाः । शीलान्मर्याः स्त्रि-
 योऽप्यहो ॥ ७ ॥ शीलवतीव ये शीलं । पालयन्ति मुदा सदा ॥ इह तेषां जवेत्कीर्तिः
 । स्वर्गमोक्षौ परत्र च ॥ ८ ॥ तथाहि—वृत्ताकारेऽकरात्रेऽत्र । जंबूद्वीपे नराकरे ॥ स-

शील-
प्रकाशः

॥ १९ ॥

मस्ति ज्ञातं क्षेत्रं । पावितं नृस्मूरिभिः ॥ ९ ॥ तत्रास्ति विबुधाधारं । महीधरखसत्फ-
लं ॥ नन्दनोद्यानवत्प्रौढं । सञ्जायं नन्दनं पुरं ॥ १० ॥ तत्र श्रीअरिदमनः । कमनीयतर-
द्युतिः ॥ जगत्प्रियः श्रियां पात्रं । सद्गजाजनि विश्रुतः ॥ ११ ॥

रत्नै रत्नाकरः स्वर्णैः । स्वर्णाङ्घ्रिर्मुर्तिमान्मतः ॥ तस्मिन् रत्नाकरः श्रेष्ठी । बभूव पु-
खद्वजः ॥ १२ ॥ प्रद्युम्नयुक्ता पुरुषो-त्तमगेहनिवासिनी ॥ जिनभक्तिरता श्रीव-त्तस्य
श्रीरिति गेहिनी ॥ १३ ॥ तयोस्त्रिवर्गपरयो-र्वासराः पुण्यज्ञासुराः ॥ यांति श्रान्तिञ्चिदो-
ऽन्योन्यं-रक्तयोरवियुक्तयोः ॥ १४ ॥ जिनपूजाप्रभावेण । तथा देव्यनुज्ञावतः ॥ तयोः
प्राप्तेन कालेन । पुत्रो जातः शुभे दिने ॥ १५ ॥ पुत्रजन्मोत्सवस्तेन । निर्ममे शर्म-
शालिना ॥ कुलागतविधिश्चापि । दानसन्मानपूर्वकं ॥ १६ ॥ संपूज्य त्वजितं देवं ।
संतोष्य स्वजनव्रजं ॥ तनयस्याजितसेन । इति नाम स दत्तवान् ॥ १७ ॥ धात्रीभिः
पाद्यमानोऽसौ । लाड्यमानोऽखिलैर्जनैः ॥ पित्रोर्मनोरथैः साकं । ववृधे वृद्धज्ञायवान्

शील-

प्रकाशः

॥ ३० ॥

॥ १८ ॥ क्रमेण यौवनं प्राप । सौभाग्यभरभासुरं ॥ अकृत्रिमं यत्कृतिनां । देहदृषण-
मुच्यते ॥ १९ ॥ तत्प्रेक्ष्य जनको दध्यौ । जनकोटिविशारदः ॥ कानुरूपा वरा कन्या ।
धन्या चास्य महीतले ॥ २० ॥ सुरूपा सुगुणा कन्या । कापि मृग्या मया नयात ॥
इति चिंतापरे तस्मिन्नागादेको वणिक्सुतः ॥ २१ ॥ व्यवसायस्वरूपं प्राग् । पृष्ठ आ-
यव्ययं तथा ॥ यथातथं स आचख्यौ । दृष्टपूर्वं ततोऽवदत् ॥ २२ ॥ त्वदादेशादहं श्रे-
ष्टिन् । गतः कृतांगलां पुरीं ॥ व्यवसायं प्रकुर्वाणः । स्थितस्तत्र स्थिराशयः ॥ २३ ॥

सदापि जिनदत्तेन । व्यवहारो ममानवत् ॥ ततः कदाचित्तेनाहं । भोजनार्थं नि-
मंत्रितः ॥ २४ ॥ दिव्यरूपां तदावासे । द्वैकां वरकन्यकां ॥ पृष्ठः श्रेष्ठी सुता कस्य ।
किं नामन्येषा मयेति सः ॥ २५ ॥ श्रेष्ठी जगौ सुता मेऽसौ । सर्वलक्षणलक्षिता ॥ वंदो-
लक्षणसाहित्या-लंकारादिविशारदा ॥ २६ ॥ निमित्तज्ञानमन्येषा । लिखिताद्यास्तथा
कलाः ॥ शकुनारावपर्यंता । जानाति जनतामता ॥ २७ ॥ अर्थतो नामतश्चापि । पु-

शील-
प्रकाशः
॥ ३१ ॥

त्री शीलवती सती ॥ परं वरं न पश्यामि । योग्यमस्याः कृमातले ॥ २७ ॥ तेन मे ह-
दये चिंता-चिता ज्वलति नित्यशः ॥ ततः संतापसंपन्नो । नाप्नोमि हृदि निर्वृतिं ॥ २८ ॥
श्रुत्वा विरते तस्मिन् । जगदे मयकांगदे ॥ सति बाहुविच्छायाः । का चिंता वद
कोविद ॥ ३० ॥ रत्नाकरसुतकरं । प्राप्येयं मुदिता सती ॥ चिंताचितासमुद्धूतं । संतापं
तेऽपनेष्यति ॥ ३१ ॥ कोऽयं रत्नाकरः श्रेष्ठी । विश्रुतस्तत्सुतोऽस्ति कः ॥ इति पृष्टे मया
सर्वं । यथावृत्तं निवेदितं ॥ ३२ ॥ निशम्यैतत्समोदोऽसौ । विमृश्य प्राह मामिति ॥ त्व-
या हुत्तारितः शीघ्रं । चिंताब्धेर्दुस्तरादहं ॥ ३३ ॥

अतस्त्वं स्वपुरं याहि । गृहीत्वा जिनशेखरं ॥ पुत्रं मदीयमुद्वाह-मेलनायाविलं-
बितः ॥ ३४ ॥ तं लब्ध्वाहं समेतोऽस्मि । तदादेशं प्रदेहि मे ॥ श्रेष्ठी तद्वचनं श्रुत्वा ।
सहर्षोऽमुं समादिशत् ॥ ३५ ॥ त्वत्समाना वणिक्पुत्रा । भवंति क्षुवि भाग्यतः ॥ एक का-
र्यकृते प्रैषि । त्वं मयानेककार्यकृत् ॥ ३६ ॥ श्रेष्ठिपुत्रं जगन्मित्रं । शीघ्रमानय आनय

शील-
प्रकाशः

॥ ३२ ॥

॥ विलंबो युज्यते नात्र । विवाहविधिकर्मणि ॥ ३७ ॥ तेनाहूतस्ततः सोऽपि । समागा-
त्तस्य सद्गनि ॥ यथोचितं च विनयं । कृत्वा सुस्थानमासदत् ॥ ३८ ॥ कृत्वासनप्रदाना-
दि-सन्मानं तस्य चोच्चकैः ॥ पप्रच्छ कुशलं श्रेष्ठी । जिनदत्तस्य गेहगं ॥ ३९ ॥ तत्स्व-
रूपं निरूप्यासौ । विवाहविषयां ततः ॥ वार्ता निवेदयामास । स्वतातगदितां मतां ॥ ४० ॥
तदाकर्ण्य सहर्षः सन् । श्रेष्ठी रत्नाकरस्तदा ॥ संमेढ्य स्वजनव्यूहं । तैः सार्धं स व्यचा-
स्यत् ॥ ४१ ॥ सर्वेषां सम्मते नीते । ज्योतिर्विदमथाह्वयत् ॥ जन्मपत्नीं दर्शयित्वा । त-
योर्लिंगं तदा ददौ ॥ ४२ ॥

श्रेष्ठिपुत्रः सच्चरित्र-स्ततः स्वनगरं ययौ ॥ स्वरूपं श्रेष्ठिनः सर्वं । शशंस सुमनाः
स्वयं ॥ ४३ ॥ निशम्य जिनदत्तोऽपि । तदुक्तं व्यक्तमादरात् ॥ चक्रे विवाहसामग्रीं । स-
मग्रां व्यग्रमानसः ॥ ४४ ॥ समीपगे शुभे लग्ने । स्वजनादिसमन्वितः ॥ ययौ रत्ना-
करः श्रेष्ठी । जिनदत्तपुरं वरं ॥ ४५ ॥ पुत्रं विवाह्य सोद्भासं । जगाम स्वपुरं पुनः ॥

शील-
प्रकाशः
॥ ३३ ॥ गृहप्रवेशं पुत्रस्य । श्रेष्ठी श्रेष्ठदिनेऽकरोत् ॥ ४६ ॥ गृहव्यापारजारं स । सुते न्यस्य
नयाश्रयः ॥ जिनधर्मपरो जज्ञे । ततो निश्चितमानसः ॥ ४७ ॥ स्वस्वकर्मरते स्फीते ।
कुटुंबे निशि चैकदा ॥ मध्यरात्रौ घटं लात्वा । ययौ शीलवती क्वचित् ॥ ४८ ॥ घन-
वेलां बहिः स्थित्वा । पुनरागान्निजं गृहं ॥ श्रेष्ठिना जागरूकेण । तद् दृष्टं बाह्यचक्षुषा
॥ ४९ ॥ तद् दृष्ट्वैव विमृष्टं हि । कुशीलैषा वर्धूमम ॥ गृहे स्थापयितुं नैव । युज्यतेऽ-
तः परं ततः ॥ ५० ॥

तथा परजनस्याग्रे । गदितुं नैव पार्यते ॥ नीतिशास्त्रे यतः प्रोक्तं । प्राक्तनैः कवि-
न्निस्त्विति ॥ ५१ ॥ अर्थनाशं मनस्तापं । गृहे दुश्चरितानि च ॥ वंचनं चापमानं च ।
मतिमान्न प्रकाशयेत् ॥ ५२ ॥ निवेद्य पुत्रपुरतो । गृहान्निष्कासयाम्यमुं ॥ इति ध्यात्वा
निशावृत्तं । तनयस्य न्यवेदयत् ॥ ५३ ॥ तत् श्रुत्वा श्रेष्ठिसूर्द्ध्यौ । कलाया भुवि चे-
द्विधोः ॥ अंगारवृष्टिसृष्टिः स्यात् । सुधाया विषमुत्क्षणं ॥ ५४ ॥ ज्ञानुदयः प्रतीच्यां वा

शील-
प्रकाशः

॥ ३४ ॥

। वार्धिर्मुद्रां त्यजेदथ ॥ चलेत्कुलाचलश्रेणि-स्तदास्याः स्यात्कुशीलता ॥ ५५ ॥ परं
गुरोस्त्वेदं मे । ह्यनुद्वेग्यं पितुर्वचः ॥ मौनमेव परं कर्तुं । युज्यते मम सांप्रतं ॥ ५६ ॥
तूष्णीभूते ततस्तस्मिन् । श्रेष्ठी गत्वा बहिश्चिरं ॥ स्थित्वागत्य च गेहं स्व-दयितांप्रत्यदो-
ऽवदत् ॥ ५७ ॥ कृतांगलापुरीतोऽद्य । जन एकः समागत ॥ तेन संदेशको मेऽग्रे ।
कथितो दुःश्रवः प्रिये ॥ ५८ ॥ कोऽसौ तयेति गदिते । जिनदत्तस्य गेहगं ॥ मांघं
न्यवेदयत्तस्यै । पुत्र्या आकारणं तथा ॥ ५९ ॥

उमित्युक्ते तथा सोऽथ । वधूं लात्वाचलनिशि ॥ बुद्ध्या ज्ञातं तथा कूटं । परं नो-
वाच किंचन ॥ ६० ॥ कियन्मार्गे ययौ याव-ब्रधेका तावदागत ॥ ततः श्रेष्ठी वधूं प्रा-
हो-त्तारयोपानहौ पदोः ॥ ६१ ॥ तथा नोत्तारिते ते तु । श्रेष्ठी चिंतितवांस्तदा ॥ एक-
मस्याः कुशीलत्व-मन्यो ह्यविनयस्तथा ॥ ६२ ॥ एकाकिनी मुच्यते चे-दपवादो जना-
त्तदा ॥ अस्याः पितृगृहं गत्वा । मुंचामि तदिमां जवात् ॥ ६३ ॥ मुद्रक्षेवं व्रजन् सोऽ-

शील-
प्रकाशः
॥ ३९ ॥

प्रे । फलितं वीक्ष्य तां जगौ ॥ क्षेत्रेशस्य जविष्यंति । बहवो मुग्धमूढकाः ॥ ६४ ॥ त-
न्निशम्यावदत्त सामी । तेन चेत्स्युरज्जङ्गिताः ॥ भङ्गितास्तर्हि नैवास्य । जवितारोऽत्र ते
गृहे ॥ ६५ ॥ तदाकार्य विषणात्मा । श्रेष्ठी दध्यौ स्वचेतसि ॥ प्रत्यक्षं कूटभाषिण्या ।
अस्याः किं कथ्यते बहु ॥ ६६ ॥

ततोऽपि व्रजता तेन । सुवाससहितं पुरं ॥ दृष्ट्वातिहृष्टचित्तेन । प्रोचे लोका घना
श्रुह ॥ ६६ ॥ साज्जणच्छून्यनगरं । वासार्थं सोऽविशत्पुरं ॥ परमुत्तारको नैव । तस्य द-
त्तो जनैरिह ॥ ६७ ॥ वृद्धाधस्तादयं तस्थौ । साकाशे दूरतः स्थिता ॥ प्रज्ञाते चाग्रतो
गठन् । शस्त्रवणकिणांतिकं ॥ ६८ ॥ नरं विलोक्य सोऽवोचत् । शूरोऽयं सुजटस्ततः ॥
स हि चेत् कुट्टितो नाय-मेकग्रामं गतस्ततः ॥ ६९ ॥ युग्मं ॥ लोकं स्तोकतरं दृष्ट्वा ।
सोऽगददुद्वसः किमु ॥ वसंतीह सदा सार्धं । साभाणीत् सप्त पाटकाः ॥ ७० ॥ गठंतम-
ग्रतस्तं सा । निन्ये मातुलमंदिरं ॥ तत्र सुस्थमनाः सोऽपि । तस्थौ लेजे च भोजनं ॥

श्रीलि-

प्रकाशः

॥ ३६ ॥

॥ ७१ ॥ सा स्थानमानदानैश्च । तद्दिनं स्थापिता च तैः ॥ अस्यै चलनवेलायां । क-
रंभं शंबलं ददे ॥ ७२ ॥ वरं वटं च सा प्राप्य । मार्गे ज्ञोक्तुमुपाविशत् ॥ तन्निरीक्ष्य
वटोर्ध्वस्थः । काक एकस्तदा जगौ ॥ ७३ ॥ ददासि चेत्करंभं मे । दर्शयामि निधेभु-
वं ॥ तदाकर्ण्य बधूरेव-मगृणत्सुगुणैकभूः ॥ ७४ ॥ यत्कृतो दुर्नयश्चैक-स्तेन निष्कासि-
ता गृहात् ॥ द्वितीयं चेत्करोम्योकः । पितुर्नामोम्यहं तदा ॥ ७५ ॥

मौनं कुरु ततः काक । मा वराक पुनर्वद ॥ गुणागुणविचारस्तु । यत्र तत्र वसे-
न्न हि ॥ ७६ ॥ आचख्यौ तन्निशम्यासौ । किं त्वया गदितं वधु ॥ साप्याह सत्यमेवै-
तत् । प्रत्यक्षमपि दृश्यते ॥ ७७ ॥ यतो निशि प्रसुप्ताह-मित्यश्रौषं शिवारुतं ॥ नद्यां
याति वहन् सालं-कारश्चारुवशाशबः ॥ ७८ ॥ तमाकृष्यान्नरणानि । गृहीवैनं ददातु मे
॥ तत् श्रुत्वा कुंजमादाया-चकृषं तदयादमुं ॥ ७९ ॥ तस्यास्तु कुणपं दत्तं । वित्तं चा-
त्तं मया पुनः ॥ तद्गुणेनाहमियतीं । भूमिं नीता भवादृशैः ॥ ८० ॥ काको मे कथयत्ये-

शील-
प्रकाशः
॥ ३९ ॥

ष । दशलक्षसुवर्णयुक् ॥ स्वयं निधानं गृहीध्वं । करंभं ददताशु मे ॥ ७१ ॥ ततो नि-
वेदयाम्यस्य । गृहीष्ये न हि किंचन ॥ यत्कट्विपापराधेऽपि । स्थानं संत्याजितामुना
॥ ७२ ॥ तत् श्रुत्वोच्छ्वसितानेक-रोमकूपो जगावयं ॥ सत्यं कसे निशावृत्तं । सावोच-
द्वतमेव भोः ॥ ७३ ॥ तच्चेद्वयं न मन्यध्वं । काकवाक्यं तदा हृदा ॥ विचारयत येन
स्यात् । पाश्चात्येऽपि सुनिश्चयः ॥ ७४ ॥ दत्ते करंभे काकेन । दर्शितं निधिव्रतलं ॥
दमां खनित्वा रात्रौ तं । जग्राह मुदिताशयः ॥ ७५ ॥ लङ्गीमिव मन्यमानो-ऽथवा तां
गोत्रदेवतां ॥ स्थे निवेश्य चक्षितः । सोऽपृष्ठत्पूर्वसंशयान् ॥ ७६ ॥ साजल्पदुद्धसप्रा-
यो । ग्रामोऽयं कथ्यते किमु ॥ यत्रावयोर्नोऽजनादि-सामग्री सकलाऽभवत् ॥ ७७ ॥ भ-
यात् पलायमानस्य । प्रहारा यस्य पृष्ठके ॥ लगति हीनसत्त्वस्य । स कुट्टित इति स्मृ-
तः ॥ ७८ ॥ पुरं चारु वरं यत्त-दुद्धसं गदितं मया ॥ स्वजनान्नाव एवात्र । कारणं वा-
सवारणं ॥ ७९ ॥ वृद्धाधस्तात्तथा रात्रौ । न स्थेयं विबुधेन यत् ॥ प्रायः पन्नगचौरादि-

शील-
 प्रकाशः
 ॥ ३८ ॥

भयं तत्र जवेन्नृणां ॥ ९० ॥ वृक्ष्या धान्यं समादाय । कर्षुको यत्र निर्वपेत् ॥ तत्क्षेत्रं
 भक्षितं ज्ञेयं । नात्रमुत्पन्नमस्ति यत् ॥ ९१ ॥ नद्यामुत्तारिते यत्र । पाण्डुके तत्र कारणं
 ॥ कंठकाः कर्कराश्चात्र । भवंति चरणार्तिदाः ॥ ९२ ॥ तदाकर्ण्य सकर्णोऽसौ । तदा
 चिंतितवानिदं ॥ असौ मान्या न सामान्या । कमलेव मम ध्रुवं ॥ ९३ ॥ समेत्य सद-
 नं सद्यो-ऽलंकारा दर्शितास्तया ॥ तान् सुवर्णमयान् प्रेक्ष्य । शुद्धचेता जगावसौ ॥ ९४ ॥
 अविमृश्यकारिणा य-द्विरुद्धं मयका त्वयि ॥ औत्सुक्यवशतश्चक्रे । दंतव्यं तत्त्व-
 यानवे ॥ ९५ ॥ दयितापुत्रपुरतो । मार्गवृत्तं न्यवेदयत् ॥ श्रुत्वा च द्वावपि परां । मु-
 दं धत्तः स्वचेतसि ॥ ९६ ॥ कियद्विर्वत्सरैः काले । श्रेष्ठी रत्नाकरोऽपि सः ॥ आयुः प्र-
 पूर्य विधिना-नशनी स्वर्गमाप्तवान् ॥ ९७ ॥ तदा त्वजितसेनोऽपि । संसारासारतां वि-
 दन् ॥ जिनधर्मरतो नित्यं । बभूव परमार्हतः ॥ ९८ ॥ इति महोपाध्यायश्रीधर्मसागर-
 गणेशिष्यपंडितश्रीपद्मसागरगणिकृते शीलप्रकाशे शीलवतीप्रबंधे पंचमः सर्गः समाप्तः

शील-

प्रकाशः

॥ ३९ ॥

॥ अथ षष्ठः सर्गः प्रारभ्यते ॥

तदारिदमनो नृपो । मनस्येवं व्यन्नावयत् ॥ बुद्धिमान् को नरोऽत्रास्ति । कुर्वे तं
 मंत्रिपुंगवं ॥ १ ॥ तत्परीक्षाकृते प्रौढ-गजमेकं चतुष्पथे ॥ बंधयित्वा पुरिमध्ये । घोष-
 णामित्यकास्यत् ॥ २ ॥ य इमं तोलयित्वाशु । मानं कुर्यान्नरोत्तमः ॥ राज्यचिंतां नृपस्त-
 स्मिन्निधत्ते मानपूर्वकं ॥ ३ ॥ केनापि पटहो नासौ । स्पृष्टः स्पृष्टधिया पुनः ॥ ततश्चा-
 जितसेनेनां-गीकृतं मानमादरात् ॥ ४ ॥ वाहने क्षेपयित्वा मुं । रेखां कृत्वा जलाद्बहिः
 ॥ पुनरुत्तारयामास । ग्रावाणो निहितास्ततः ॥ ५ ॥ रेखां यावत्पयोमग्ने । पोते तानुद-
 तास्यत् ॥ तुलायां तोलयित्वा मून् । मानं राज्ञः पुरोऽवदत् ॥ ६ ॥ ततस्तुष्टेन राज्ञासौ
 । मंत्रीशो विहितो हितः ॥ सद्यः फलप्रदानेन । देवेभ्योऽप्यधिका नृपाः ॥ ७ ॥ तस्य
 बुद्धिबलेनासौ । दमयित्वा बहून् रीन् ॥ स्वं नाम सार्थकं चक्रे । द्विषच्चक्रे प्रतापवान् ॥
 ॥ ८ ॥ तस्मिन् देशे कचिद्ग्रामे । दुर्बलस्तु कृषीवलः ॥ कोऽप्येको वसति श्रीमन्नि-

शील-

श्रया कृतजीवनः ॥ ९ ॥

प्रकाशः

॥ ४० ॥

सोऽन्यदा कस्यचित्पार्श्वे-गृहीत्वा वृषभौ शुभौ ॥ खेद्यित्वा चिरं क्षेत्रं । संध्या-
यां गृहमागमत् ॥ १० ॥ जातखेदौ बलीबद्धौ । धनिकस्य गृहेऽनयत् ॥ तस्मिन् पश्य-
ति संज्ञाय । व्यग्रत्वान्नार्पितौ पुनः ॥ ११ ॥ निशायां तौ हतौ तत्र । तस्करैः पापकार-
कैः ॥ ततस्तेन धृतः स द्राक् । प्राक्सत्कर्मविवर्जितः ॥ १२ ॥ बहुलः कलहो लभो ।
जमोऽसौ दुर्बलो यतः ॥ दुर्बलानां बलं राजा । विचिंत्येत्यचलच्च तं ॥ १३ ॥ न्यायार्थ-
नगरं गच्छन् । जणितः केनचिद् द्रुतं ॥ पलायमानं तुरगं । दंडेनाहत्य बालय ॥ १४ ॥
लकुटेनाहतस्तेन । मर्मघातादसौ मृतः ॥ ततो धृतो विशेषेण । घोटकस्वामिनापि सः
॥ १५ ॥ कुर्वतां कलहं तेषां । लम्बा वेला बहिर्धना ॥ अतस्ते वटवृक्षाधः । सुप्ताः सर्वे-
ऽपि मानवाः ॥ १६ ॥

नटानां पेटकं तत्र । स्थितमस्यग्रतोऽद्रुतं ॥ नाट्यं विधाय तदपि । सुप्तं निद्राम-

शील-
प्रकाशः
॥ ४१ ॥

वासवत ॥ १७ ॥ निद्रान्येषां समायाता । यातायातश्रमत्वतः ॥ कुत्तृद्दुःखजराक्रांत—
स्वांतः सोऽचिंतयत्तदा ॥ १८ ॥ न ज्ञायते महीपालो । विमंभ्य विविधैर्वधैः ॥ मारयि-
ष्यति कैःकैर्मा । बहुधाऽन्यायकारिणं ॥ १९ ॥ आत्मानं वटशाखायां । बध्वा पाशेन
तेन मे ॥ गतत्राणानिमान् प्राणान् । त्यजामि स्वामिनं विना ॥ २० ॥ विचिंत्येति वि-
ज्ञावर्या—मट्टपामपि धिय विना ॥ शाखायां वटवृक्षस्य । बध्वा पाशं गलेन्यधात् ॥ २१ ॥
जारेण त्रुटितं वस्त्रं । नटस्योपरि सोऽपतत् ॥ यस्यैकस्य प्रसुप्तस्य । दीर्घनिद्रामवाप सः
॥ २२ ॥ अतो नद्य उद्गतस्ते । बंधुस्तमबंधुरं ॥ दुर्दशायां समायांति । विपदः परितो
यतः ॥ २३ ॥ प्रज्ञाते च ततो जाते । वातेनेवार्कतूलवत् ॥ सन्नायां नृपतेर्नीतो । वि-
नीतोऽपि स तैर्वलात् ॥ २४ ॥ स्वस्वरूपे विरूपे तै—नृपस्याग्रे निरूपिते ॥ तेषां वाद-
ब्जिदे राजा—ऽजितसेनं समादिशत् ॥ २५ ॥ सोऽपि दुःस्थजनाधारः । कृपासारः परार्ति-
भृत ॥ सविचारः सदाचार—श्रिते चिंतितवानिति ॥ २६ ॥ तमसा बुधनेत्रोऽमौ । वरा-

शील-
प्रकाशः
॥ ४२ ॥

कः काकवट्टशं ॥ घूकैस्वामीजिलोकै-रनेकैर्हि विमंभ्यते ॥ २७ ॥

तदेनं दीनवदनं । सदनं ह्यवलं द्वियां ॥ रक्षामि क्षामकुर्दिं द्राक् । कुधया स्व-
धियाधुना ॥ २८ ॥ तेनोचे प्रथमस्तेषु । दृष्ट्या दृष्टौ वृषौ न वा ॥ सोऽवग् दृष्टौ तर्हि
दृष्टिं । दत्वास्मै तौ गृहाण ज्ञोः ॥ २९ ॥ द्वितीयं प्राह तुरगं । प्रहरेति वचस्त्वया ॥
कथितं वा न सोऽवोचत् । प्रोक्तं जिह्वां तदर्पयः ॥ ३० ॥ अश्वं मार्गय मार्गज्ञ जगाद स नटां-
स्ततः ॥ जग्यः कोऽपि भवन्मध्ये । बध्वा पाशं गले दृढं ॥ ३१ ॥ वृद्धाधस्तात्प्रसुप्तस्य ।
पतत्वस्योपरि स्फुटं ॥ यथा स्वैरं जवदैरं । याति ज्ञाति भवद्यशः ॥ ३२ ॥ तत् श्रुत्वा
ते यथास्थानं । मानं मुक्त्वा गता द्रुतं ॥ एवं सोऽन्यान्पि न्यायान् । कुर्वन् राज्यधुरं
दधौ ॥ ३३ ॥ राज्ञोऽथ रिपुभूपात्र-स्तस्य सिंहस्थो रथी ॥ अस्ति तंप्रत्यचाक्षीत् सः ।
कदाचित्कटकान्वितः ॥ ३४ ॥ तदा चिंतातुरं दृष्ट्वा-जितसेनं धियां निधिः ॥ सती शी-
लवती प्राह । स्वामिन् बाधास्ति का हृदि ॥ ३५ ॥ तदाकर्ण्यवदन्मन्त्री । नृपोऽद्य चलि-

शील-
प्रकाशः
॥ ४३ ॥

तः पुरात् ॥ तेन सार्धं मयावश्यं । गंतव्यं प्राणवद्वभे ॥ ३६ ॥ त्वां लब्ध्वा यामि चेद्भ-
डे । गृहं शून्यं जवेत्तदा ॥ मुक्त्वाथ मंदिरे चैकां । गच्छतो मे न निर्वृतिः ॥ ३७ ॥
तन्निशम्यागदत्सापि । स्थितायां मयि निर्वृतिः ॥ कथं न जवतां स्वामिन् । देशांतर-
मुपेयुषां ॥ ३८ ॥

सोऽवोचन्मद्गृहे नान्यो । वृद्धो लघुरपि प्रिये ॥ एकाकिनी हि लघ्वी स्त्री । वि-
नाशं याति जातुचित् ॥ तदाकर्ण्य जगादासौ । स्वामिन्नेषा कथा वृथा ॥ सीताया रा-
क्षसागारे । क आसीत्तत्र रक्षकः ॥ ४० ॥ परं यासां मनः शुद्धं । प्रबुद्धं च विशेषतः
॥ ताः पात्रयन्ति वै शीलं । विकटेऽपि च संकटे ॥ ४१ ॥ सोऽवदद्या महासत्यो । जवं-
त्येता हि तादृशाः ॥ तान्निरन्याः स्पर्धमाना । मानम्लानिं प्रयांति हि ॥ ४२ ॥ सावो-
चन्नीलसंगेन । महासत्यो जवंत्यमी ॥ ममाखंडितमेतन्न । शक्यते खंडितुं सुरैः ॥ ४३ ॥
यथा शेषाहिफणतो । रत्नं लब्धुं क्षमोऽस्ति कः ॥ तथा ममांगसंसर्गं । कर्तुं शक्नोति

शील-

प्रकाशः

॥ ४४ ॥

कः प्रभुः ॥ ४४ ॥ एतदर्थे नवद्भिः श्री-लानवद्भिः सुखश्रियं ॥ अनुनवद्भिर्नो कार्या ।
चिंता देहार्तिदा सदा ॥ ४५ ॥ मम वाचि न विश्वास-श्रेयसां भवतां हृदि ॥ तदेषा
सुमनोमाला । विशाला गृह्यतां प्रभो ॥ ४६ ॥

अम्लानं यदि मे शीलं । सत्सूत्रसुमनःश्रिता ॥ सदेदृशी ते कंठेऽसौ । मालापि
नवतात्तदा ॥ ४७ ॥ श्रुत्वा सा निजस्वामि-कंठे चिक्षेप तां स्रजं ॥ धत्ते विकासं या
शीले । म्लानि म्लानविधौ सदा ॥ ४८ ॥ ततश्चितां विमुच्यासौ । प्रस्थितो नृभुजा स-
मं ॥ कंठस्थिताम्लानपुष्प-मालामंमितविग्रहः ॥ ४९ ॥ द्विषतो देशनिकटं । कियद्भि-
र्दिवसैर्नृपः ॥ प्रापाशु यत्र पुष्पाणि । जात्यादीनि नवन्ति न ॥ ५० ॥ मंत्रिकंठे पुष्प-
माला-मम्लानां प्रेक्ष्य नृपतिः ॥ पप्रब्ध चंपकादीनां । मालेयं नवतः कुतः ॥ ५१ ॥
शोधितानि सुपुष्पाणि । मया देशेऽत्र सर्वतः ॥ कुत्रापि नैव लब्धानि । परं कंठे तवे-
द्व्यते ॥ ५२ ॥ स उवाच प्रदेशेऽत्र । भव्यानि कुसुमानि न ॥ परं प्रयाणदिवसे । प-

शील-

प्रकाशः

॥ ४९ ॥

तया क्षिप्तानि मे गत्रे ॥ ५३ ॥ राजा जगौ पुनर्मन्त्रि—ब्रह्मानानि तदा कथं ॥ सो-
 ऽवक् शीलप्रभावेण । पत्न्या मे विश्वहारिणा ॥ ५४ ॥ तन्निशम्य नृपो दध्यौ । नूनं
 सा देवता मता ॥ पृथिवीचरणा किंतु । सुरालया विदूरगा ॥ ५५ ॥ शतशः सचिवास्त-
 स्य । राज्ञो राज्ये परे परं ॥ चत्वारश्चतुरास्तेन्यो—ऽजितसेनोऽधिको धिया ॥ ५६ ॥

कामांकुरोऽत्र प्रथमो । द्वितीयो ललितांगदः ॥ तृतीयो रतिकेलिश्च । चतुर्थोऽशो-
 क एव च ॥ ५७ ॥ अन्यदा विजने तान् स । दक्षानाकार्यं कार्यवित् ॥ चतुर्णां पुरतो-
 ऽवादी—द्वादीवोर्वीश ईदृशं ॥ ५७ ॥ पत्नी त्वजितसेनस्य । सपत्नीसार्थवर्जिता ॥ विष-
 मायुधयोधेना—प्यहो नैवात्र जीयते ॥ ५८ ॥ ततोऽभ्यधुस्ते चत्वारः । कथं सा न जि-
 तामुना ॥ जनस्य मनसो भावो । ज्ञायते नापि कोविदैः ॥ ५९ ॥ प्रत्यक्षं चेत्प्रमाणं
 स्या—त्तदा मन्यामहे वयं ॥ अनुमानं प्रमाणं तु । प्रत्यक्षानुगमुच्यते ॥ ६० ॥ तदा क-
 र्ण्यं सकर्णोऽसौ । राजाख्यज्ञौरवास्पदं ॥ अस्ति स्वस्तिकरं चास्याः । प्रत्यक्षं लक्षणं त्वि-

शील-
प्रकाशः

॥ ४६ ॥

दं ॥ ७१ ॥ तस्याः शीलप्रज्ञावाद्य-दम्भाना पुष्पमालिका ॥ सदास्य सचिवस्योच्चैः । कं-
ठेऽकुण्ठे विलोक्यते ॥ ७२ ॥ एकद्वयाज्जिलापित्वा-दुद्धतः सपत्नतां ॥ सचिवास्ते ज-
गुर्वामा-वामत्वं ननु वेत्ति कः ॥ ७३ ॥ तेषु तुर्योऽन्यथादेवं । विस्फुरन्मतयस्त्रयः ॥ अ-
त्र तिष्ठंतु कष्टं तु । सहिष्येऽहं गमागमात् ॥ ७४ ॥ परं सुमनसां म्लानि—मानयिष्ये
द्विधा त्वहं ॥ महीनाथ ममादेश-मतो देहि मुदे हितं ॥ ७५ ॥ तत् श्रुत्वा कौतुकी रा-
जा-ऽदेशं द्रव्यं च दत्तवान् ॥ उत्कंठितमनाः सोऽपि । तद्धत्वा चलितस्ततः ॥ ७६ ॥
कियद्भिर्दिवसैर्नव्या-नंदनं नंदनं पुरं ॥ प्राप संतापनिर्मुक्तः । परिवारवृतः स तु ॥ ७७ ॥
शीलवत्या गृहासन्न-शून्यगेहे स तस्थिवान् ॥ दिव्यालंकारसंयुक्तो । वस्त्राभरण-
मंडितः ॥ ७८ ॥ हावभावभवां चेष्टां । विविधां विदधाति सः ॥ वैभूर्यमणिवत्किंतु । म-
नस्तस्या न भिद्यते ॥ ७९ ॥ चित्तं तेन स्वयं दत्तं । वित्तं हर्तुं पुनस्तया ॥ दृष्टिर्नि-
वेशिता तस्मिन्नेकवारं मुहुर्लज्जा ॥ ८० ॥ दृष्टिदानादसौ हर्ष । प्रापांध इव सत्वरं ॥

शील-

प्रकाशः

॥ ४७ ॥

पश्यन् कार्यन्नरं सिद्धं । निषिद्धमतिविभ्रमः ॥ ८१ ॥ ततो दूतीं शिक्षयित्वा-प्रेषयच्चटु-
तांचिता ॥ सापि पापोचितां वार्ता । शीलवत्या न्यवेदयत् ॥ ८२ ॥ तन्निशम्य सती प्रा-
ह । व्रतानि द्वादश त्विह ॥ संति सम्यक्त्वमूलानि । स्थूलानि गृहमेधिनां ॥ ८३ ॥ प्रा-
णातिपातविरति-प्रमुखाण्यखिलान्यपि ॥ श्रीगुरुणां मुखात्तानि । गृहीतानि मया धिया
॥ ८४ ॥ तेषु शेषव्रतानां तु । ज्ञानां स्यात्प्रतिक्रिया ॥ परं काचघटस्येव । नास्य सं-
धनमर्हति ॥ ८५ ॥

स्त्रीभिस्तच्च विशेषेण । शेषेणैव वसुंधरा ॥ स्वांगेन सततं धार्य । सर्वनाशोऽन्यथा
जवेत् ॥ ८६ ॥ एकं तावन्महत्पापं । तस्मादर्थोऽपि नात्र यत् ॥ तत्पलस्यापि तृप्तिर्न ।
प्रवेशो म्लेच्छपाटके ॥ ८७ ॥ अतो ह्यनर्थदं नो । कर्ण्येऽहं कदाचन ॥ इहं व्रतद्व-
यीनाशे । विनश्येन्मे भवद्वयी ॥ ८८ ॥ दूती दध्यौ तदाकर्ण्य । स्वं चेदस्याः समर्प्य-
ते ॥ अर्पयेत्स्वं तदा युक्तं । दीयते यत्तदाप्यते ॥ ८९ ॥ इति महोपाध्यायश्रीधर्मसा-

शील-
प्रकाशः

॥ ४८ ॥

गरगणिशिष्यपंडितश्रीपद्मसागरगणिकृते शीलप्रकाशे शीलवतीप्रबंधे षष्ठः सर्गः समाप्तः

॥ अथ सप्तमः सर्गः प्रारम्भ्यते ॥

तस्मै न्यवेदयत्सर्वं । सापि गत्वा तदंतिके ॥ असौ विमर्शयामास । मानसे मान-
सेवधिः ॥ १ ॥ द्युम्नात्प्रद्युम्नसिद्धिश्चे-दत्र का मे दतिस्तदा ॥ एवं वर्णस्य वृद्धिः स्यात्
। प्रसिद्धिश्च नृपादिषु ॥ २ ॥ ततो दूतीमिति प्राह । सोऽस्याः सर्वस्वमर्पय ॥ नृपस्थि-
तं परं कार्यं । कष्टसाध्यं कुरुत्तरं ॥ ३ ॥ समेत्य सत्वरं तत्र । दूती तांप्रत्युवाच सा ॥ र-
तिस्ते कियता स्वेन । अर्धलक्षेण सावदत् ॥ ४ ॥ सापि प्रफुल्लचित्तास्या । वित्ताशापू-
रपूरणं ॥ कर्तुं हर्तुं च तस्यार्तिं । जगामाशोकसन्निधौ ॥ ५ ॥ समस्तं तेन तद्वित्तं ।
सचिन्तं च समर्पितं ॥ तथा मुदितया सर्वं । गृहीतं स्वगृहागतं ॥ ६ ॥

तथा कथापितं तस्य । पंचमे दिवसे त्वया ॥ यामे गते त्रियामायाः । समेतव्यं
ममौकसि ॥ ७ ॥ तावता खानितो गर्त-स्तयापवरके वरे ॥ प्रञ्चन्नपुरुषैः कूप-समानोऽति-

शील- प्रकाशः ॥ ४९ ॥
 भयंकरः ॥ ८ ॥ तस्योपरिष्ठात्पल्यंको । जीर्णतृणविनिर्मितः ॥ स्थापितश्चादितश्चापि ।
 वर्यतूलिकया स्फुटं ॥ ९ ॥ तथा चतुर्भिर्दिवसैः । परिवारः क्वचित्क्वचित् ॥ प्रहितः स्वहि-
 तप्राप्त्यै । सा चैकैव तदाभवत् ॥ १० ॥ पंचमाहस्तमस्विन्या । गते यामे स आगमत
 ॥ गृहमध्यस्थिता शय्या । तथा तस्य प्रदर्शिता ॥ ११ ॥ मध्ये प्रविश्य शय्यायां । याव-
 देष उपाविशत् ॥ तूलिकासहितः शीघ्रं । तावद्गतीतरापतत् ॥ १२ ॥ शून्यत्वमनुभूय
 प्राक् । चेतनासहितस्ततः ॥ चित्ते निध्यातवानेवं । सर्वशून्याश्रितोऽपि सः ॥ १३ ॥ अ-
 नया मम सर्वस्वं । गृहीतं नो समीहितं ॥ दत्तं हस्तावतो दग्धौ । पृथुकोऽपि गतो ह-
 हा ॥ १४ ॥ कुंज्रीपाकोपमं स्थानं । विपाकेन कुकर्मणः ॥ इह लोके मया लब्धं । प-
 रलोके च किं ब्रुवे ॥ १५ ॥

एषा महासती नूनं । मयि कोपं करोति चेत् ॥ तदा मां भस्मसात्कुर्या-ज्जिनधर्मस्ता-
 परं ॥ १६ ॥ एवं चिंतयतस्तस्य । दिवसा वत्सरोपमाः ॥ यांति सा कृपया तस्मै । ज्ञो-

शील-
प्रकाशः
॥ ५० ॥

जनं च प्रयच्छति ॥ १७ ॥ रज्जुवद्दशरावेण । मध्ये मुञ्चति किंतु नो ॥ बहिर्निष्कास-
येत्तं सा । स्वप्रशंसाबहिर्मुखं ॥ १८ ॥ मासे पूर्णे त्रयाणां स । मंत्रिणां भूमिपोऽवदत्
श्यद्विर्दिवसैर्धीमा-नशोको नागतः किमु ॥ १९ ॥ अथ तृतीयको दर्प-वशादाह वि-
शांपतिं ॥ रतिकेलिनामधेयो । रतिकेलिसमुत्सुकः ॥ २० ॥ स्वामिंस्तस्यामयं मंत्री ।
मन्ये रक्तोऽजवद्दृशं ॥ ब्रजंतमपि जानाति । नैव कालं सुखालसः ॥ २१ ॥ मां प्रेषय
क्षमानाथ । यथा स्वं नाम सार्थकं ॥ कुर्वे कृत्वा महत्कार्य-माज्ञया ते विशेषतः ॥ २२ ॥
ततो नृपेनानुरूपे । दत्ते वित्तेन संयुते ॥ आदेशे मोदभृचेता-श्रपलो डाक् चचाल सः
॥ २३ ॥ पूर्ववन्नगरं गत्वा । तत्र स्थित्वा च सादरं ॥ लक्षदानं पुनर्दत्वा । गर्तापातं स ल-
ब्धवान् ॥ २४ ॥ अशोकरतिकेली द्वौ । गर्तावर्ते स्थितौ च तौ ॥ सार्थयुताविवाध्वन्यौ
। स्वस्ववार्ता प्रचक्रतुः ॥ २५ ॥ अन्नादिदानं तस्यापि । पूर्वरीत्या करोति सा ॥ जिन-
धर्मस्तानां स्या-द्वया यत्सर्वजंतुषु ॥ २६ ॥ कथिते पूर्ववद्वाज्ञा । जगाद ललितांगदः ॥

शील-

प्रकाशः

॥ ५१ ॥

रतिकेलिः स्वप्नावेन । वशावश्योऽस्ति सर्वदा ॥ २९ ॥ अहं यामि तदायामि । समीपे
भवतां स्यात् ॥ कार्यं कृत्वा ममादेश-मतो देहि नृपोत्तम ॥ ३० ॥ ततः स प्रहितो रा-
ज्ञा । सहितो धनसंचयैः ॥ पूर्ववत्स तथा चक्रे । गृहीत्वा सार्धलक्षकं ॥ ३१ ॥

चतुर्थोऽपि तथा चाभूद् । हिलक्षययकृत्स च ॥ चत्वारो मिलितास्तेऽत्र । तिष्ठं-
तिस्म भूयाकुलाः ॥ ३० ॥ तदादिमनो राजा । जित्वा सिंहस्थं नृपं ॥ मंत्रीशसहितश्चा-
गात् । स्वकीयनगरे वरे ॥ ३१ ॥ कामाङ्कुरादिजिस्ताव-दूचे शीलवतीति सा ॥ कारागा-
रानुकराहं-कारान्नो वेदनाजनि ॥ ३१ ॥ तव तुंगं शीलशैलं । वज्रपाणिपि स्वयं ॥ जे-
तुं शक्नोति नो विश्वे । कास्माकं गणना पुनः ॥ ३२ ॥ अत्यंधकूपतोऽतो नो । निष्का-
सय दयां कुरु ॥ महासति त्वदादेश-करा वयमतः परं ॥ तयोचे यदि मे वाक्यं । यूयं
कुरुत तर्हि नो ॥ यदाभूदित्यहं वच्मि । भवद्भिस्तु तदा तथा ॥ ३४ ॥ अङ्गीकृते तैस्त-
द्वाक्ये । तत्स्वरूपं निरूप्य च ॥ मंत्रिणाकाशयत्स्वीय-गृहे राजनिमंत्रणं ॥ ३५ ॥ तथा

शील- प्रोजनसामग्री । प्रब्रन्नं कारिता तदा ॥ यत्र ते संति चत्वारो । मुक्ता गुप्तास्तदालये ॥
 प्रकाशः ॥ ३६ ॥ ततो राज्ञि समायाते । प्रतिपत्तिः कृतानया ॥ परं भोजनसामग्रीं । नृपः प-
 श्येन्न कामपि ॥ ३७ ॥

॥ ५१ ॥ आकारितो भोजनार्थं । परिवारसमन्वितः ॥ विगोपनं विना मेऽत्र । किमेषा हा
 करिष्यति ॥ ३८ ॥ इति चिंतयतो राज्ञ-स्तदा पुष्पादिभिस्तया ॥ गर्ताद्वारं पूजयित्वा
 । प्रोचे रसवतीत्यभूत् ॥ ३९ ॥ तेऽप्युचुरजवत्सर्वा । ततोऽपवरकात्स्वयं ॥ निष्कास्य र-
 सवतीं सा । भोजयामास भूपतिं ॥ ४० ॥ पुष्पतांबूलवस्त्राद्यैः । सेनया सहितो नृपः ॥
 सत्कृतस्तद्धनं राज्ञे । सचिवात्तं च सार्पयत् ॥ ४१ ॥ तद् दृष्ट्वा विस्मितो राजा । चिंत-
 यामासिवानिदं ॥ अदृष्टं दर्शयत्येषा-दृश्यं दृष्टं करोति च ॥ ४२ ॥ अस्या रूपं स्वरूपं
 च । दामो वर्णयितुं हि कः ॥ यस्या वचनमात्रेण । सर्वं संपद्यते नवं ॥ ४३ ॥ ततः शी-
 लवती पृष्टा । तव का सिद्धिरस्ति भोः ॥ सा प्राह यद्वाञ्छित्वारः । सिद्धा मे संति सर्व-

शील-
प्रकाशः
॥ १३ ॥

दा ॥ ४४ ॥ नृपोऽवगदेहि यद्दान्मे । यथा स्थुश्चित्तितर्क्यः ॥ तयोक्तं सुमुहूर्ते तान् ।
प्रेषयिष्ये ज्वद्गृहे ॥ ४५ ॥ गते राज्ञि द्वितीयेऽह्नि । तान्निष्कास्य च सा जलैः ॥ स्न-
पयित्वा चर्चयित्वा । चंदनाद्यैः स्रगादिभिः ॥ ४६ ॥ अर्चयित्वा करंडेषु । क्षिप्त्वा वा-
दित्रपूर्वकं ॥ निनाय नृपतेः स्थानं । मानं चास्यै ददौ नृपः ॥ ४७ ॥

महानसे महानेष । राजा मोचयतिस्म तान् ॥ जनैस्खंमश्रीखंडान् । करंडान् पर-
या मुदा ॥ ४८ ॥ तस्मिन् दिने सूपकारा । राज्ञा रसवतीकृतौ ॥ निषिद्धा जोजनस्था-
ने । वेलायां गतवानयं ॥ ४९ ॥ कुसुमाद्यैरर्चयित्वा । करंडान् सोऽवदत्ततः ॥ अमृद-
सवती तेऽपि । प्रोचुरासीत्परं न सा ॥ ५० ॥ ततोऽसौ चिंतयामास । तस्या वाक्यवशा-
त्तदा ॥ सर्वं यद्वैः प्रदत्तं मे । कथं यवन्ति नोऽधुना ॥ ५१ ॥ हाराण्यतः समुद्राख्य ।
प्रत्यक्षं यद्वसन्निधौ ॥ पृष्ठामि किमु तस्यै सा । दत्ता मह्यं तु नो पुनः ॥ ५२ ॥ तया
कृते ततस्ते तु । राक्षसा इव निर्गताः ॥ अस्थिचर्मावशेषांगा । बीजत्साकारधारकाः ॥

शील-

प्रकाशः

॥ ५४ ॥

॥ ५३ ॥ ततो राज्ञा जनाः प्रोक्ता । एतान् प्रत्यक्षराक्षसान् ॥ विनाशयत नो शीघ्रं ।
 नाशयिष्यंत्यमी ध्रुवं ॥ ५४ ॥ तत् श्रुत्वा ते जयव्यग्रा । राजानं प्रोचिरे मृदु ॥ वयं
 नो राक्षसाः साक्षात् । किंतु कामांकुरादयः ॥ ५५ ॥ नृपतिर्विस्मितः प्राह । हावस्था वः
 किमीदृशी ॥ तेऽवोचन् पूर्ववृत्तं तत् । शीलवत्या विनिर्मितं ॥ ५६ ॥ आकार्य राजावो-
 चत्तां । स्मितपूर्वकमुच्चकैः ॥ स्त्रियं यदबलां लोके । वदन्ति विबुधा अपि ॥ ५७ ॥ त-
 त्वयात्र मृषा चक्रे । विजित्य सबलानमून् ॥ प्रायेण बुद्धिर्वामानां । न भवेत् सापि
 गीस्तथा ॥ ५८ ॥

संतोषपोषयुतया । वामबुद्धिस्वप्नावतः ॥ धनमात्तं यदेतेषां । तत्र किं कारणं व-
 द ॥ ५९ ॥ सावदन्निर्धनानां य-द्वित्तं दत्तं त्वया धनं ॥ तेनैते दुर्मदा जाता । अन-
 र्थसार्थगास्तथा ॥ ६० ॥ एतेषां तु मदं हर्तुं । शीलं धर्तुं तथात्मनः ॥ अनर्थमूलमर्थौ-
 धं । जगृहेऽहं स्वबुद्धितः ॥ ६१ ॥ तन्निशम्य नृपोऽवोच-दनर्थोऽयं मया कृतः ॥ अतो

शील-
प्रकाशः
॥ ९५ ॥

ममापराधोऽयं । दंतव्यः स क्षमानिधे ॥ ६१ ॥ सा जगाद नराधीश । नापराधो ह्ययं
तव ॥ सचिवानां तथा नैवे-दृशाः संसारिजंतवः ॥ ६२ ॥ ततः शीलवती राज्ञा । स्वसे-
व बहु मानिता ॥ सत्कृत्य वस्त्रालंकारैः । स्वगृहं प्रापिता तथा ॥ ६४ ॥ नृपतिप्रमुखे लो-
के । स्वस्वधर्मस्तेऽन्यदा ॥ दमघोषाग्निधः सूरि-र्द्धरिसाधुः समाययौ ॥ ६५ ॥ भूपतिर्म-
त्रिणस्ते चा-जितसेनोऽपि मंत्रिराद्रू ॥ शीलवती सती सापि । वंदितुं श्रीगुरुं ययुः ॥
॥ ६६ ॥ धर्मोपदेशे विशदे । गुरुणा विहिते हिते ॥ धर्माचार्यं नृपः प्राह । योजितां-
जलिकुद्मलः ॥ ६७ ॥ वामा शीलवती सेयं । कथं शीलवती स्वयं ॥ तथा बुद्धिमती
बाढं । प्रमदा न मदान्विता ॥ ६८ ॥

गुरुर्जगौ पुरा राज-न्ननया शीलमाश्रितं ॥ अस्मिन्नपि भवे तेन । शीललीला-
मियं दधौ ॥ ६९ ॥ तन्निशम्य तयोर्जातं । जातिस्मरणमुच्चकैः ॥ यथा गुरुभिरादिष्टं ।
ताभ्यां दृष्टं तथा तदा ॥ ७० ॥ उन्नाभ्यां तु पुनस्ताभ्यां । ततो गुरुवरंप्रति ॥ जगदे

शील-
प्रकाशः
॥ ९६ ॥

जगदेकाग्र्य-धियं सुरगुरुप्रभं ॥ ७१ ॥ दीक्षां शिक्तातुलां देहि । यथा शीलं हि सर्वथा
॥ पालयावो नवब्रह्म-चर्यगुप्तिधरं परं ॥ ७२ ॥ गुरुणा दीक्षितौ तौ तु । नृपेणाथ तदा
तथा ॥ कामांकुराद्यैः स्वधू-संतोषव्रतमाददे ॥ ७३ ॥ पंचाचारविचारज्ञौ । तौ पंचस-
मितिं श्रितौ ॥ पंचमहाव्रतधरौ । पालयामासतुर्व्रतं ॥ ७४ ॥ विशेषतो ब्रह्मचर्यं । धृत्वा
मृत्वा च तौ ततः ॥ ब्रह्माग्निधं देवलोकं । गतौ ज्ञानान्वितौ सुखं ॥ ७५ ॥ अनुभूय
सुखं तत्र । च्युत्वा प्राप्य च मानवं ॥ सर्वकर्मक्षयं कृत्वा । यास्यतो ब्रह्म शाश्वतं ॥ ७६ ॥
ये शीलमिदं परिपालयन्ति । विवेकिनः सत्त्वनियतचित्ताः ॥ ते प्राप्य कीर्तिं परमां प्र-
तिष्ठां । स्वर्गापवर्गश्रियमाप्नुवन्ति ॥ ७७ ॥ इति महोपाध्यायश्रीधर्मसागरगणेशिष्य-
पंक्ति श्रीपद्मसागरगणिकृते शीलप्रकाशे शीलवतीप्रबंधे सप्तमः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीर-
स्तु ॥ आ ग्रंथ श्रीजामनगरनिवासि पंडित श्रावक हीरालाल हंसराजे स्वपरना श्रेयमा-
टे पोताना श्रीजैनभास्करोदय आप्त्तानामां गणी प्रसिद्ध कर्णो वे.

